

چون ترو بئو بکرم؟

پیدا چونو و پیشه کی بو نوسین
د. عبداللطیف أحمد
م. خلیل أحمد فرج

کو کردنو و و و مرگیرانی
علی خان

چایی پنجم - بنی زیاد کراو
۱۴۳۳

له بکراو کراو کراو

www.ba8.org

islam_kurd_ba8@yahoo.com

۰۷۷۰۱۵۱۷۳۷۸

عیراق - کوردستان - کراو

هه همیشه له گه لمان بن بو به ره هه نه

کتیبی ژماره ﴿ ۱۲۷ ﴾ له کتیبخانه ی ماپیری به هه شت

پیشهکی ماموستای بهرئیز: الشیخ الدكتور عبد اللطیف أحمد

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله.

وبعد، خوی پهروردگار! سهرهتا خۆم داوای لیخۆشبونت لیدهکهه ودهگهریمهوه بۆلات، ئەهی پهروردگارم! گهرانهوه و تهوبهکهه لئ قبول بکهه بۆ خاتری ناوه جوانهکانت... ههروهها داواش له گشت موسلمانان دهکهه که تهوبه بکهه و بگهرینهوه لای خوی پهروردگار، بۆ ئەوهی سهرفراز و خۆشحالی دنیا و قیامهت بن.

بهراستی ئەم نامیلکهیهی که ماموستای بهرئیز: «علی خان» کردویهتیه کوردی به سووه، وئامۆژگاریم بۆ چاک و خراب ئەوهیه بیخویننهوه، بۆ ئەوهی زیاتر به خۆیاندا بچهنهوه وزووتر وباشتر بگهرینهوه لای خوی پهروردگار.

وه وریابن له دواخستنی تهوبه و گهرانهوه بۆلای خوی خۆیان، نهوهکا مردن یهخهیان پی بگریت پیش تهوبهکردن ودوایی پهشیمانی دادیان نادات.

خوا له ههموو لایهکمان ببوریت وبه باشی بمان گهریتتهوه لای خۆی .

خوا پاداشتی ماموستا «علی» بداتهوه لهسهه ئەم خزمهتهی.

والحمد لله وصلى الله وسلم على رسول الله.

والسلام عليكم ورحمة الله.

أبو عبدالحق عبداللطيف أحمد

سێ شه مه ۲۹/۶/۲۰۱۰

پیشهکی ماموستای بهرپیز: ماموستا خلیل نه حمده

بسم الله الرحمن الرحيم

سوپاس و ستایش بۆ خودا، درود و پرهمت و سلاوی بی پایان بۆ سهرگیانی پاکي پیغمبهبری خوا صلی الله علیه وسلم، و بۆ سهر گیانی خزمانی ئیماندار و خیزان و یارو یاوه ران و شوینکه وتوانی تا رۆژی دوايي. پاشان: تاوان و سهرپیچی کردنی فرمانه کانی خوی پهروهردگار کاریکی خراب و زیانبه خش و کوشندهیه بۆ ژیانی دنیا و دواپۆژی مرۆقه کان، ههر تاوانه گۆرانکاری سهلبی به سهر سروشتی دل و جهسته وهه لیسوکوت و پرهفتار و ژیان و گوزهرانی خه لکدا هیئاوه! ههر تاوان نه بوو ئیبیلیسی له په رستشکاری خوا ده رپه راند وله په حم و سۆزی خوا دوورخرایه وه؟! ههر تاوان نه بوو «ئاده م و حهوا» ی له مائی خوشبهختی به ههشت مه حروم و بی به شکرد و په وانهی ژیانی سهرزهوی پر له مهینه ت کرد؟! ههر تاوان نه بوو پهروهردگاری به په حمی توره کرد تا سهرزهوی به ئاوی سزا بخنکینیت؟! خو مه پرسه له قهومی لوط که به ئاژه له کانیشیانه وه به رزی کردنه وه بۆ ئاسمان و ته نانه ت فریشته کان گویان له دهنگی وهرینی سه گه کانیان بوو، پاشان سهرروژی کردن وله ناوی بردن؟! ههر وهها سزای فیرعه ون و باقی نه ته وه کانی تری به نی ئیسرائیل لای به ریزتان شاراهه نیه!

که و ابوو ته بیئت خۆپاریز و له خواترس و پرهفتار جوان بین و مافی خوا و خه لک به جوانی جی به جی بکهین و سهرپیچی فرمانه کانی خوا نه کهین، و ته گهر هه له و تاوانیشمان کرد دهست به جی په شیمان ببینه وه و تهوبه بکهین و نائومیدیش نه بین له به خشین و لیبوردیهی خوا، و هه میسه بلین: «اللهم ان ذنوبي عظامٌ وهي صغیرٌ في جنب عفوك يا كريم! فاغفرها لي». خودایه به راستی تاوانه کانی من گهوره ن به لام له پال لیبوردیهی تودا بچوکن، تهی خوی گهوره له وانهم خوشبه.

به راستی مافه کانی خوا له وه گهوره ترن به نده کان بتوان پیی ههستن، نازونیعمه ته کانی له وه زۆرتن بینه ژماردن، به لام و پیویسته بۆ ئیمه به به یانیانه وه، به ئیوارانه وه، له هه موو کاتی کدا تهوبه کاربین. جا ئه م کتیبه ی به رده ستان هه ولیکه له لایه ن به ریز: «ماموستا عه لی خان» وه بۆ زیاتر دامه زانندی موسلمانان له سهر تهوبه کردن و گهرانه وه بۆ لای خوا و دوورکه وتن له داخوایه کانی نه فس و شهیتان. خوی گهوره پاداشتی خه یریان بداته وه وله هه موو خراپه یه ک بیانپاریزیت. و داواکارم خویته ری به ریز سودمه ند بیت به زانین و کرده وه پیکردنیان. و صلی الله علی محمد وآله و صحبه وسلم.

پیشه کی چاپی پینجه م

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ، وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾ ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْهَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا﴾ ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا﴾.

أَمَّا بَعْدُ: فَإِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ، وَشَرَّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَكُلُّ مُحَدَّثَةٍ بَدْعَةٌ، وَكُلُّ بَدْعَةٍ ضَلَالَةٌ، وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ.

سوپاس و ستایشی بی پایان بو خوی میهره بان، سوپاسیک شایسته بی به جه لالهت و گه وره بی تهو خوا مهزنه، سوپاس بو خوا له سهر نیعمه تی ته من، له سهر نیعمه تی ته مان، له سهر نیعمه تی وهر گرتنی تهوبه ی تهوبه کاران. سوپاسیک فراوان بی به فراوانی فزل و ره جمه تی، تهو خوی هی که تاک و ته نهاییه، بی شه ریک، بی ره فیک، بی هاوه له، بی هاوسهر، ته نیا له ناوه کانیا، ته نیا له سیفه ته کانیا، ته نیا له ذاتیا، ته نیا له کرداریا، تاکه بی نیاز، تاکه جیی نیاز، بی نیاز به هه موو مه خلوقات، جیی نیازی خه لک و کهون و کائنات، نه له کهس بووه و نه کهسی لی بووه، زانا و ناگاداره بووه و بهوه ی ته بی، بهوه ی نه بووه و بهوه شی نابی، گهر ببوایه چون دهبوو، بو نه بووه و بو نابی؟

به رزی و پیروزی و مه زنی بو تهو خوی هی که گه لایه که له داره که ی بهر نایته وه مه گهر به ئیزن و ناگا و زانستی تهو نه بی، بهر ته بی یا بهر نابی، که به ریش بوو بهر کوی ته که وی.

سوپاس و ستایش بو خوی میهره بان، لیخوشبووی تاوانه کان، وهرگری توبه ی توبه کاران، به توند سزاده ری کافران، والا کاری دهرگا له بو په شیمان بووه کان، ئاسانکه ری هوکاره کان له بو تهوبه کاران.

شایه تی تهو ده م که هیچ په رستراویک به هه ق شایسته ی په رستن نییه، ته نه ا الله نه بیته، ههر الله شایسته ی په رستنه و جگه له وی هیچی تر شایسته ی په رستن نییه.

ههروه ها سه لات و سه لام له سهر په یامبه ری خوشه ویستمان، له سهر خانه واده و کهس و کاره پاک و به ریزه کان، له سهر و هاوه له مه رد و جوامیره کان، له سهر شوینکه ووتوانیان به چاک تا روژی په سلان، پاشان:

پاش سوپاس و ستایشی بی پایان بو خوی خاوهن فزلبه خش و میهره بان، و داواکردنی سه لات و سه لام له سهر په یامبه ری به ره جمه ت نیردراو بو سه رجه می جیهانیا.

خوینەری ئازیز ..

ئەمە چاپی پینجەمی نامیلکەیی: «چۆن تەوبە بکەم؟»-، که خۆی لە بنەرەتدا نامیلکەیی: «کَيْفَ أَتُوبُ» (دار الوطن) و لە مەتووبەییەکی بچوک پیکهاتو، لە بارەیی چۆنیەتی تەوبە کردنەو.

سەرەتا بەرپۆز م. جەلیلی سائیتی بەهەشت داوای لیکردم بابەتی ناوبراو وەر بگێرم، چونکە بەشیک لە سائیتەکی تەرخان دەکات لە بۆ باسی تەوبە کردن، منیش لەبەر بەجیگەیانندی واجبی سەرشان و پرکردنەو و بۆشایی و گرنگی بابەتەکە و خۆشی ئوسلوبی دانەرەکی، پۆیشتەم بە دەم داواکاریەکی بەرپۆزیو، پاشان جەنابی مامۆستا عەبدوللەتیی و مامۆستا خەلیل ئەحمەد خوای مەزن پایەدار و پارێزراویان بکات - سەرباری سەرقالی و مەشغەلەتیان - ئەرکیان کیشا و پیدانچونەو دیان بۆ کرد، فبارک الله في عمرهما و جزاهما الله عنا وعن الإسلام والمسلمين خير الجزاء.

ئیتەر م. جەلیلیش ناو و ناو و بەپیی خواستی خوینەرەن هەل دەستا بە چاپکردنەو و - خوا پاداشتی خیری بداتەو -.

بەلام ئەمجارەیان دواي ئەو دواي لیکرابو - هەر و هەر پەیوەندیشیان بە خۆمەو کرد و داوایان لە خۆشم کرد - جاریکی تر بە چاپ بگەیه نریتەو. ئاگاداری کردمەو و منیش پیم باش بوو بەلام حەزمەدە کرد پیدانچونەو و بەکی و هەندیک دەستکاری و زیاد و کەمی لیکری، تا خوا فەزلی بەخشی و دەرفەتی بۆ رەخساندین و ئەم نامیلکەیی بەردەستی لیدەرچو، که بە پشتیوانی و تەوفیق و عەونەتی خوای منەت بەخش ئەو دواي که بۆی زیاد کرا گەیشتە زیاتر لە دوو ئەوندەیی ئەسلەکی خۆی.

جا لەبەر ئەو دواي خوای مەزن لە قورئاندا فەرمان دەکات بە سەر جەم موسلمانان کەوا تەوبە بکەن و بگەرینەو، و ئەفەرموی: ﴿وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ [النور: ۳۱] ، واتە: «تەوبە بکەن هەموتان ئەی ئیمانداران بە لکو سەرفراز بین».

هەر و هەر بەندەکانی کردۆتە دوو بەشەو: تۆبە کار و ستەمکار، و هەر گیز سییەمی بۆ نیە، دەفەرموی: ﴿وَمَنْ لَّمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ [الحجرات: ۱۱]، واتە: «و هەر کەسیک تەوبە نەکات، تا ئەوانەن ستەمکارەکان».

هەر و هەر لەم رۆژگارە شماندا، خەلک زۆر لە ئاینەکی خوای گەرە دور کەوتونەتەو، دەبینی سەریچیی و خراپە و فەساد هەموو شوینیکی گرتۆتەو، تەنانەت وای لیکهاتوو یەکیک نەماتەو پرشی خراپەیی بەر نەکەوتبی، مەگەر رەحمی خوا.

بەلام سوپاس بۆ خوا کۆمەلێکی باش لە خەوی بی ناگایی و تاوان بیدار بوونەتەو و هەستیان کردووە کە چەند کەمتەر خەمن لە ئاست خوای میهربان، بۆیە پەشیمان بوونەو، هەندیکێ تریش بیزار بوون لە ژیانی تەنگی و

به هیوای ئهوهی: پوچه لکه ره وهی پیلانه کانی شهیتانه مرۆیی و جنۆکه بیه کان بیته که دهیان هویته کهس تهوبه نه کات و ببنه بهر بهستی ریپی تهوبه کردن.

به هیوای ئهوهی: رینشیاندهری تاوانبار بیته بو چۆنیته تهوبه کردن، رینماییی کاری تهوبه کار بیته بو چۆنیته بهردهوام بوون..

به هیوای ئهوهی: ئهه ئاوه سازگاره سارده بیته که له دواي گهرما و شه که تیه کی زۆر ده خوریته وه ..
به هیوای ئهوهی: فیئکی دهرونه کان بیته ..

له بیرت نه چیته عیبهت به ریکی کۆتاییه .. نه که موهکورتی سه ره تا
دواکارم له خوای گه وره سود به من و برا و خوشکاتم بگه یه نیته، ئه وهشی عه بییکی تیدا ده بینیت به خیلی
نه کات له ئامۆژگاری، ئه وهشی سویدیکی لیده بینیت دوعایه کی خیر بکات، به سم بیته خوا دوعایه کی خیری یه کیکتان
بو من قبول بکات.

ههر ههق و راستیه کیشی تیدا بینرا ئه وه ته نه ها له خوای مه زنه وه یه و ههر ئه وه خاوه ن فه زل و به خششه،
ههرچیش جگه له وهی تیدا بوو، ئه وه له نه فسی خۆم و شهیتانه وه یه و خوا و په یام به ره که ی لی به رین.
په ناش ده گرم به خوا له وهی به بیري ئیوهی بینمه وه و خۆم له یادی بکهه، والله اعلم. وَصَلِ اللّٰهُمَّ عَلٰى مُحَمَّدٍ
خاتم النبیین وَاللهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِینَ.

ههژاری مه رحمت و بهزایی و لیخو شبوونی خوای مه بره بان

علي محمد علي خان

خواخوش بیته له خوی و دایک و باوکی و موسلمانان

مزگه رتی قازی محمد / که لار - ۲۳ ربيع الاول ۱۴۳۱

Alikhan_alkurdi@gawab.com

دلاسنيك

زوربه ی خه لکی به ها و هه قیقه تی تهوبه نازان، چ جای تهوبی پیی ههستن، تهوانه شی به های تهوبه ده زانن، نازان ریگای به دستهینانی چونه، نه گهریش ریگاکه بزنان چونتیتی دست پیگردنه که ی نازان؟ جا وهره له گه لماندا با بزاین هه قیقه تی تهوبه و ریگای به دستهینانی چیه و چونه؟ به و نومیده ی لیی تیبگه یین و به تامانجه که ی بگه یین. سه ره تاش تهوبی تهوبه بزاین که وا:

هه موومان هه له دلاکمین

برای خو شهویستم .. خوشکی به پریم

هه موومان تاوانبارین، هه موو هه له کارین، جاریک روو له خوی گه وره ده که یین و چه ندین جار روو وهرده گپرین، تاویک ههست به چاودیری خوا ده که یین و تاوانیک بیئاگایی بالمان به سه ره ده کیشی، بی هه له نابین، هه ره ده بیت هه له مان لیبوه شیته وه، نه من و نه تو مه عصوم نین، په یامبه ری خوا صلی الله علیه وآله وسلم ده فهرمویت: «كُلُّ بَنِي آدَمَ خَطَاةٌ، فَخَيْرُ الْخَطَاةِ التَّوَّابُونَ». واته: «هه موو ئاده میزادیک زور هه له ده کا و هه له کاره، و باشتیری هه له کاران توبه کاران»^۱.

سه هو و که موکورتی له سروشتی مروفن، له گه وره ترین نیشانه کانی رهحه تی خواش بو مروف تهوبه یه: ده رگای تهوبه ی بو کردوته وه، فه رمانی پیگردوه هه ره که تاوانیکی تووش بو سه ره پیچیه کی ته نجامدا، په شیمان بیته وه و روو له و بکات و بگه ریته وه بو لای تهو. نه گهریش ته رهحه ته فراوانه ی خوی مه زن نه بوایه، مروف ده که وته نارحه تی و ته نگیه وه، هیممه تی لاواز ده بو له وه ی نزیک بیته وه له په روه رد گاره که ی، بی هیوا ده بو به لیخوشبوون و میهره بانی دروستکاره که ی. به لام ته مهش نابیت و بکات به کهم ته ماشای تاوان بکریت.

ذابیت به کهم ته ماشای تاوان بکریت

برای خو شهویستم .. خوشکی به پریم

یه که کیک له گه وره ترین نیشانه کانی لیبوردیه ی و لیخوشبوی خوی مه زن تهوبه یه: دوا ی ته نجامدانی تاوانه که و پیش نویسی له له لایهن فریشته به ریژه کانه وه، ماوه و موهله تیکی پیداوین تا په شیمان ببینه وه و نه نوسریت له سه رمان، هه روه که په یامبه ری خوا صلی الله علیه وآله وسلم ده فهرمویت: «إِنَّ صَاحِبَ الشَّامِلِ لَيَرْفَعُ الْقَلَمَ سِتَّ سَاعَاتٍ عَنِ الْعَبْدِ الْمُسْلِمِ الْمُخْطِئِ أَوْ الْمُسِيءِ، فَإِنْ نَدِمَ وَاسْتَغْفَرَ اللَّهَ مِنْهَا أَلْقَاهَا، وَإِلَّا كُتِبَتْ وَاحِدَةً»^۲.

^۱ رواه أحمد والترمذي وابن ماجه والحاكم وصححه وحسنه الألباني.

^۲ رواه الطبراني في الكبير والبيهقي في شعب الإيمان وحسنه الألباني.

واته: «فريشتهی دهسته چهپ بۆ ماوهی شەش سەعات -سات- قەلەم لەسەر ئەو موسلمانە هەلەدەگریت کە تاوانیک یان خراپەیهك ئەنجام ئەدات، جا ئەگەر پەشیمان بووه و داوای لیخۆشبونی له خوا کرد ئەوه لهسەری ناینوسییت، وه گەرنا به یهك خراپه دەنوسریت».

ئەو سەعاتەش پێدەچیت ئەم سەعاتە گەردونیه بیت کە لای هەموان مەعلومە، پێشدهچیت ماوهیهکی کەم بیت له شهو یان له رۆژدا.

ههروهها مۆلەتیکی تریشی پێداوین، ئەویش دواى نوسین و پێش مردنه.

بەلام کارساته که له وه دایه: زۆریک له خەلکی ئەم زەمانە ریز له خوای مەزن ناگرن، به شهو و رۆژ به جۆرهها تاوان و سهپپچی روبهرووی خوای مەزن دەوستنەوه، تەنانهت هەندیکیان زۆر به کەم تەماشای تاوان دەکات، هەندیک خراپه هەر به تاوان نازانییت، ئەلیت:

جا تهوقه کردن له گهه نافرتهی نامه حرهه چی تیدایه؟! ئەپرا تەماشای هەرچی حەرامە دەکات له فیلم و موسەلسەل و گوڤار و رۆژنامە خراپەکان؟! هەندیکی تریان ئەگەر زانی شتە که حەرامە، دەپرسیت: چەندیک حەرامە؟! تاوانیکی گەورهیه یان بچوکه؟!

جا که حالی ئەو رۆژگارەى خۆمانت زانی تەماشای حالی سەله فی صالح و پیاوچاکانی دواى ئەوان بکه: وهك له سه حیحی بوخاریدا هاتوو له ئەنەسى كورپی مالیکه وه، فه رمویه تی: «إِنَّكُمْ لَتَعْمَلُونَ أَعْمَالًا هِيَ أَدْقُ فِي أَعْيُنِكُمْ مِنَ الشَّعْرِ إِنْ كُنَّا لَنَعُدُّهَا عَلَى عَهْدِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ مِنَ الْمَوْبِقَاتِ».

واته: «به راستی ئیوه هەندیك ئیش دەکەن له تاله موو باریکتره له پێش چاوتان، به لام ئیمه له سه رده می په یامبهری خودا صلی الله علیه وآله وسلم تا ئەو جۆره کارانه مان به تاوانه له ناوبه ره کان ده زانی».

هەر له سه حیحی بوخاریدا هاتوو له عەبدوللای كورپی مه سعوده وه، فه رمویه تی: «إِنَّ الْمُؤْمِنَ يَرَى ذُنُوبَهُ كَأَنَّهُ قَاعِدٌ تَحْتَ جَبَلٍ يَخَافُ أَنْ يَقَعَ عَلَيْهِ، وَإِنَّ الْفَاجِرَ يَرَى ذُنُوبَهُ كَذُبَابٍ مَرَّ عَلَى أَنْفِهِ فَقَالَ بِهِ هَكَذَا».

واته: «ئیماندار -ئەوهنده به گهوره له تاوانه كانی دهروانییت-، تاوانه كانی وهك شاخیک دەبینیت به سه ر سه ریوه، هه میشه ده ترسیت دارمییت به سه ریا، به لام فاجر و خراپه کار -ئەوهنده به بچوک له تاوانه كانی دهروانییت-، تاوانه كانی وهك میشیك تەماشای دهکات به لای لوتیدا تیپه رییت، به دهسته كانی ئاوهایه کی لیبکات».

جا هه رکه سیك ده یه وییت له ئیمانداره راسته قینه کان بییت، ئەبییت له تاوانه كانی بترسییت و زۆر وریاییان لیبکات، به کەم و سوک تەماشایان نه کات، نه وهک به هۆیه وه خوای دادگەر و کارساز سزای بدات.

بهائی ئیماندارى راسته‌قینه زۆر به گه‌وره ته‌ماشای تاوان ده‌کات، له‌ خواى مه‌زن ده‌ترسیت، به‌لام فاسق و فاجر زۆر گوی به‌ تاوان نادات و به‌ کهه ته‌ماشای ده‌کات. خواى مه‌زن به‌ فه‌زل و لوتف و که‌ره‌مى خوی له‌ ئیمانداره‌ راسته‌قینه‌ کافان بگپیت.

له‌ هه‌موو نه‌مانه‌ش ترسناکتر: ئەو فه‌رمایشته‌ پیرۆزه‌ی په‌يامبه‌رى خوايه‌ صلى الله عليه وآله وسلم که‌ له‌ موسنه‌دى ته‌حه‌مده‌دا هاتوه‌ به‌ سه‌نه‌ديکى سه‌حيح، له‌ سه‌هلى کورپى سه‌عه‌ده‌وه: «إِيَّاكُمْ وَمُحَقَّرَاتِ الذُّنُوبِ، فَإِنَّهُنَّ يَجْتَمِعْنَ عَلَى الرَّجُلِ حَتَّى يُهْلِكَنَّهُ، فَإِنَّ مَثَلَ مُحَقَّرَاتِ الذُّنُوبِ كَمَثَلِ قَوْمٍ نَزَلُوا بِبَطْنٍ وَّادٍ، فَجَاءَ ذَا بَعُودٍ وَذَا بَعُودٍ حَتَّى جَمَعُوا مَا أَنْصَجُوا بِهِ خُبْرَهُمْ، وَإِنَّ مُحَقَّرَاتِ الذُّنُوبِ مَتَى يُؤْخَذَ بِهَا صَاحِبُهَا تُهْلِكُهُ». واته: «ئامان وريای تاوانه‌ ورده‌کان بن -ئه‌و تاوانانه‌ی که‌ به‌ کهه ته‌مasha ده‌کرین و گویان پینادریت-، چونکه‌ به‌ره‌ به‌ره‌ له‌سه‌ر خاوه‌نه‌که‌ی کۆ ده‌بنه‌وه تا له‌ ناوی ده‌بن، - پاشان په‌يامبه‌رى خوا صلى الله عليه وآله وسلم نمونه‌یه‌ کمان بو دینیته‌وه له‌ باره‌ی مه‌ترسیداری تاوانه‌ ورده‌کان و ته‌فه‌رموی- به‌راستی نمونه‌ی تاوانه‌ ورده‌کان وه‌ک خه‌لکانیک وایه‌ له‌ نیو جه‌رگه‌ی دۆلیکدا لا بدنه‌، جا ته‌مه‌که‌یان بروا چله‌ داریک بینیت و ته‌وه‌یه‌که‌یان بروا چله‌ داریکى تر بینیت تا به‌و شیوه‌یه‌ ته‌وه‌نده‌ کۆبکه‌نه‌وه تا چیشته‌که‌یانی پی لیده‌نین، به‌راستی تاوانه‌ ورده‌کان ته‌گه‌ر کۆببنه‌وه خواى مه‌زن نه‌یسریته‌وه خاوه‌نه‌که‌ی له‌ناوده‌بات».

له‌ سونه‌نى ئیبن ماجه‌شدا هاتوه‌ به‌ سه‌نه‌ديکى سه‌حيح له‌ فه‌رموده‌که‌ی عایشه‌وه -ره‌زای خواى لیبی-، په‌يامبه‌رى خوا صلى الله عليه وآله وسلم فه‌رمویه‌تى: «إِيَّاكَ وَمُحَقَّرَاتِ الذُّنُوبِ فَإِنَّهَا مِنْ اللَّهِ طَالِبًا». واته: «ئامان وريای تاوانه‌ ورده‌کان به‌، چونکه‌ بیگومان له‌ لایه‌ن خواى مه‌زنه‌وه داواکاریکی هه‌یه». یانی: جوژه‌ سزایه‌کی بو دانراوه‌ به‌ دواوه‌یه‌تى و هه‌ر تۆله‌ی لیده‌کاته‌وه، هه‌ر بۆیه‌ ناییت هه‌رگیز بی تاگا بین له‌ تاوانه‌کان به‌ تاییه‌ت بچوکه‌کان.

برا خوشه‌ویسته‌کهه .. خوشکه‌ به‌رپژه‌کهه

ده‌زانیت ئەو تاوانه‌ ورد و بچوکه‌نه‌ی وا من و تو به‌ هیچی نازانین، ته‌گه‌ر

۱. به‌کهه ته‌مasha بکریت.

۲. گویان پینه‌دریت.

۳. له‌ خوا نه‌ترسیت له‌ ته‌نجامدانى. سه‌رده‌کیشى بو تاوانه‌ گه‌وره‌کان.

ئه‌مه‌ش له‌و وته‌یه‌ی ئیبن عه‌بباس و ته‌نه‌سه‌وه ره‌زای خویان لیبیت و ارگراوه‌ که‌ سابت بووه‌ لیبانه‌وه، ته‌فه‌رمون: «لَا صَغِيرَةَ مَعَ الْإِصْرَارِ، وَلَا كَبِيرَةَ مَعَ الْإِسْتِعْفَارِ»، واته: «تاوانیک بچوکیش بی مادام سور بیت له‌سه‌رى به‌ بچوک هه‌ژمار ناکریت». یانی هه‌ر تاوانیک:

مرۆڤ سور بیت له‌سه‌رى و به‌ به‌رده‌وامى ته‌نجامى بدات.

به سوک و کەم تەماشای بکات.

به کردنی دلخۆش بێت و شانازی پێوه بکات.

ئەوا با چاک بزائیت ئەو تاوانه بچوک نیه و گەورەیه و مەترسی عقوبەیی لێدەکرێت لەلایەن خۆی مەزنەوه.

دوای ئەوەش خوشکە بەشەر مەکەم .. برا به و یقارە کەم: له بچوکی و گەورەیی تاوانە کەت مەروانە، له

گەورەیی ئەو خوا مەزنە بروانە که به پیش چاویەوه سەرپێچی دەکەیت.

ئەم چەند وشەیهش - به ئیزنی خوا - ئەوانە سودی لێدەبینن که هەست به تاوانباری و کەمتەرخەمی دەکەن،

ئەوانەیی که چۆن بروایان به ﴿نِعَىٰ عِبَادِیَ اَیُّ اَنَا الْغَفُورُ الرَّحِیْمُ﴾ هەیه، ئاوهاش بروایان به: ﴿وَ اَنَّ عَذَابِی هُوَ الْعَذَابُ الْاَلِیْمُ﴾

[الحجر: ۴۹-۵۰] هەیه، که وابوو: چار چیە، ریگای رزگار بوون له کوێیه؟!

ریگای رزگار بوون له کوێیه؟

لەوانەیه بلیی:

من کامەرانیم دەوی، ئەمەوی رزگار بوم، هیوام لێخۆشبوونە، بەلام نازانم چۆن؟! نازانم چۆن دەست پێ بکەم؟

من وهك خنكاویکم، خوا خوایهتی یه كێك دەستی بگری، وهك سەرگەردانیکم سەری لێشواو بی، ریگەیی لێ

ون بوو بی، چاوەرپی یارمەتیه، تروسکەیهك هیوام دەوی، تیشکیك روناکیم دەوی، بەلام ریگاکە له کوێیه،

ریگاکە..؟!

برای خۆشه‌ویستم ریگاکە: دیاره وه‌کو خۆر، رۆشنه وه‌کو مانگ، یه‌کیکه و دوانی بو نیه..

ئەویش ریگەیی تەوبە کردنە، ریگای پەشیمان بوونەوهیه، ریگای گەرانەوهیه بەرەو لای خوا.. ریگەیی

رزگار بوون، ریگەیی سەرفرازی.

ریگەیه‌کی ئاسانه، له‌هه‌موو ساتێکدا به‌رامبەرت والایه و کراویه، ئەوه‌ندهت له‌سه‌ره تهنه‌ا: ئەو ریگایه

بگریته به‌ر و له‌ ده‌رگا که‌ بده‌ی، راسته‌وه‌خۆ گویت له‌ وه‌لامه‌که‌ ده‌بیته و ئەفه‌رمویت: ﴿وَ اِنِّی لَفَقَّارٌ لِّمَن تَابَ وَ اَمِنَ وَ عَمِلَ

صَلِحًا ثُمَّ اَهْتَدٰی ﴿۸۲﴾ [طه: ۸۲].

واته: «به‌راستی ئە من لێبوردەم له ناست ئەو کەسەیی پەشیمان دەبیته‌وه و تەوبە دەکات و باوەر دینیت و

کرده‌وه‌ی چاک ئەنجام دەدات، پاشانیش ریگای راست ده‌گریته به‌ر، شوین پێی په‌یامبه‌ره‌که‌م هه‌لده‌گری و به‌رده‌وام

ده‌بی له‌سه‌ر ئەو ئیسلامه‌تیه هه‌تا مردن».

ئەوه‌تا خۆی په‌روه‌ردگار سب‌حانه و تعالی بانگی سه‌رجه‌م به‌نده‌کانی خۆی ده‌کات، باوەر‌دار و بی باوەر، که

تەوبە بکەن و بگەڕێنەوه بو لای، له‌سه‌رجه‌م تاوانه‌کان: له‌ کوفر، له‌ شیرک، له‌ نیفاق، له‌ بیدعه، له‌ خراپه‌کاری،

له‌ سه‌رپێچی...

پیی رایگه یاندوین که ئەو لەسەر جەم تاوانەکان خۆش دەبیئت، هەرچ تاوانیک بیئت، چەند زۆریش بیئت، چەند گەورەش بیئت، با وەك کێوێهەکان بیئت لە گەورەبییدا، با وەك کەفی دەریا بیئت لە زۆریدا، هەر لێی خۆش دەبیئت، هەر وەك خۆی دەفەر مویت:

﴿قُلْ يٰعِبَادِيَ الَّذِيْنَ اَسْرَفُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ جَمِيْعًا اِنَّهٗ هُوَ الْعَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٥٣﴾﴾ [الزمر: ٥٣]

واته: «ئەو موخەمەد! بلی: خوا دەفەر مویت: ئەو بەندانەم! کە تاوان و هەلەئە زۆرتان ئەنجام داوه، زیادەپرویتان کردوه لە هەرچی جووری تاوان هەیه، توشی ناو مییدی مەبن لە رەحمەت و بەزەیی خوا و بلین: تاوانەکانمان زۆرە و عەیب و عارمان زۆرە، تازە چی ئەیسرپیتەوه، ئیتر بەو بیانەوه برۆن بەردەوام بن لە تاوان و سەرپیچی، و دەرهەنجام خوا لە خۆتان توپە دەکەن، نەخێر هەرگیز ناو میید مەبن، بەلکو پەرودەرگارتان بناسن، ئەو زۆر لێخۆشبوو، زۆر لێبوردەیه، زۆر نەرم و نیانە، تۆبەکاری زۆر خۆش دەویئت، نوزەئە گریانی تۆبەکاری لە تەسبیحاتی عابدانی لا خۆشترە، بزانتن کەوا ئەو: لە هەموو تاوانیک خۆش دەبیئت: لە شیرک، پیاو کوشتن، زیناکردن، ریبیا خواردن، عارەق خواردن، سته مکردن، حەرام خواردن و حەرام کردن.. لە هەرچی تاوان و هەلەئە گەورە و بچوکی تر هەیه لە هەمووی خۆش دەویئت، بیگومان ئەو خوایه زۆر لێبوردە و بە سۆز و میهرەبانە، غەفور و رەحیمە، دوو سیفەتن هەرگیز لە خۆی مەزن جیا نابنەوه، بە شەو و پۆژ دەستی و لا کردوه بۆ تاوانباران، بەلام بۆ لێخۆشبون و میهرەبانی خۆی، ئەسبابی داناوه، گەورەترین سەبەبیکیش مەژۆ بیگریتە بەر، بەلکو هیچ سەبەبیکی تر نیە جگە لەوه نەبیئت بریتیە لە: گەرانەوه بۆلای خۆی مەزن ئەویش بە تەوبەئە پاک و راستەقینە، بە نزا و پارانەوه و عیبادهتکردن، جا وەرن و دەستبگرن بەم سەبەبە مەزنەوه، بەم ریبکا فراوانە پروونەوه تا سەرفراز بن.»

ئەو تەوبەکردن چیه؟

تەوبەکردن لە ئەصلی زمانی عەرەبییدا: بە مانای هەریەک لە: گەرانەوه، و هاتنەوه، و پەشیمان بوونەوه دیت.

بەلام شەرعدا زانایان چەندین پێناسەیان کردوه لەوانه:

١. «الاستِغْفَارُ بِاللِّسَانِ، وَالْإِقْلَاعُ بِالْأَبْدَانِ، وَإِضْمَارُ تَرْكِ الْعَوْدِ بِالْجَنَانِ، وَمُهَاجَرَةُ سَيِّءِ الْإِخْوَانِ، وَإِرْجَاعُ حُقُوقِ بَنِي

الْأَنْسَانِ».

واته: «بریتیە لە داوای لێخۆشبون کردن بە دەم، و پەشیمان بوونەوه و دەستبەردار بوون بە لاشە، و سور بوون و جەختکردنەوه لە دلەوه لەوهی نەگەرپیتەوه، و دوورکەوتنەوه لە برادەری خراپ، و گەرانەوهی مافی خەلک -ئەگەر بە لاتەوه هەبوو-».

۲. «تَرَكَ الذَّنْبَ عِلْمًا بِقُبْحِهِ، وَنَدَمًا عَلَى فِعْلِهِ، وَعَزْمًا عَلَى أَلَّا يَعُودَ إِلَيْهِ إِذَا قَدَرَ، وَرَدًّا الْمَظْلَمَةَ إِنْ كَانَتْ، أَوْ طَلَبَ الْبَرَاءَةَ مِنْ صَاحِبِهَا؛ إِخْلَاصًا لِلَّهِ، وَرَجَاءً لِثَوَابِهِ، وَخَوْفًا مِنْ عِقَابِهِ، وَأَنْ يَكُونَ ذَلِكَ قَبْلَ الْغَرَعَةِ، وَقَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا».

واته: «وازهینان له تاوان له بهر خراپیه که ی، و په شیمان بونه وه له کردنه که ی، و سوربوون له سه ر نه گه پانه وه، و گپړانه وه ی ته وه ی به سته م لایه تی یان گه ردن نازایی کردن له خاوه نه که ی؛ هه موو ته مانه ش ته نها له بهر خوا و به هیوای پاداشتی و ترسان له سزای بیته، ته بیته ته مه ش پیته سه ره مه رگ و پیته هه لاتنی خو ر بیته له خو ر ناو وه».

۳. «هِيَ الرَّجُوعُ مَا يَكْرَهُهُ اللَّهُ ظَاهِرًا وَبَاطِنًا إِلَى مَا يُحِبُّهُ ظَاهِرًا وَبَاطِنًا».

واته: «بریتیه له گه پانه وه له وه ی خوا پیته ناخو شه به ناشکرای و شاراو هیه وه بو ته وه ی خوا پیته خو شه به ناشکرای و شاراو هیه وه».

ته مه شیان پیناسه یه کی گشتگیره و سه رجه م یاسا کانی نیسلام و هه قیقه ته کانی ئیمان ده گریته خو ی.

به لئ، ته وه به کردن ریگایه کی پاریزراوه له یه ئس و بی ئومیدی، کانی پرتاوه بو هه موو شه که تی کی ناوی سازگار نه دی، سه رچاوه ی خیره بو هه موو خیره و خو شیه کی دنیا و دواړوژی ته به دی، ته وه به کردن سه ر هه موو شتی که، ژیانه وه یه، هو ی سه رفرازیه، مالی یه که م و ناوه راست و کوته ای مرؤفه، ته وه به کردن سه ره تایی به نده و کوته ای یه تی.

به لئ، ته وه به کردن: وازهینانه له تاوان ته نها له ترسی الله، هه سته کردنه به ناقولایی و ناشیرینی تاوان، په شیمان بوونه وه یه له تاوان کردن، و سووربوونه له سه ر نه گه پانه وه بو تاوان ته گه ریش بو ی بره خسیته و تواناشی هه بیته، ته وه به کردن هه سته کردنه به په شیمانی له ئاست ته وه هله و تاوان و خراپی و سه رپیچیانه ی که رویانداوه، روو کردنه خویه له وه ته مه نه ی که ماوه.

بوچی تهوبه بکهه؟

برای سه نگیتم .. خوشکی به شه رمم

پیده چیته لیم بیرسی: بو ده بیته واز له جگه ره کی شان به ینم له کاتی کدا پیته مورتاح ده بم؟

بو واز له ته ماشا کردن فیلمی خراپ به ینم له کاتی کدا چیژی لیوه رده گرم؟

بو واز له رابواردنی ته له فو نی به ینم له کاتی کدا ته وه ناواتی منه؟

بو ده سته برداری ته ماشا کردنی ئافره ت ببم له کاتی کدا پیته ئاسوده ده بم؟

بۆ دهبيت پهيوهست بم به نويز و رزووهوه له کاتيکدا من حهزم به پهيوهست بوون و بهستنهوه نيه؟

بوچی و بوچی...!؟

تایا پیویست نیه مرۆڤ تهوه بکات که خوشحال و ئاسودهی دهکات و خوشی خۆی تیدا دهبینیتهوه؟ دهی تهوهی که من ئاسوده دهکات تهوهیه وا تو پیی تهلیی تاوان .. کهوابو بۆ تهوبه بکهه و بگهپیمهوه، بۆ له خوشیهوه خۆم بجهمه ناخۆشی؟!

جا پیش تهوهی وهلامی پرسیاره که بدهمهوه باش بزانه - برا سهنگینهکهه .. خوشکه به شهرمهکهه - خواش تهزانیت که تنها ئاسودهیی تۆم دهوی و هیچ مهبهستیکم نیه جگه له سهرفرازی تۆ نهبیته، هیچ مهبهستیکم نیه تنها خیر و خوشی و سهرکهوتنی تۆ نهبیته له ههر دوو دونیادا، ههر بۆیه دلنیا به گهر بزانه به ههقیقهت تهو شتانه مرۆڤ ئاسوده و خوشحال دهکهن، ههرگیز قهلهمم لهسهه کاغزه نهدهنا و تهه چهند دپهه بۆت نهدهنوسی!!

ئیستاش دیمه سهه وهلامی پرسیاره کهت: تهوبه بکهه برام .. خوشکم، چونکه تهوبه کردن :

یه کهه: گوپرایه لیه بۆ فهرمانی پهروهرد گاری پاک و میهره بانته:

تهوه پهروهرد گاری مهزانه فهرمانی به من، به تۆ، به تهوه، دهکات، فهرمانی به هه موومان دهکات، هه موو..

کهوا تهوبه بکههین و بگهپینهوه و پهشیمان بینهوه، ههروهه دهفهرمویته :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا﴾ [التحریم: ۸].

واته: تهی تهوانهی باوهرتان هیناوه تهوبه بکهه و بگهپینهوه بۆلای خوا، به تهوبهیه کی نه صوحه وه، به

گهرا نه وهیه گی پاک و پوخته وه.

ههروهها له تابه تیکی شیرینی ترده دهفهرموی: ﴿وَتَوْبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

[النور: ۳۱].

واته: هه مووتان بگهپینهوه بۆ لای خوا و تهوبه بکهه تهی ئیمانداران به لکو سهرکهوتو و سهرفراز بین.

دهبینی تابه ته که دهفهرموی: تهی تهوانهی باوهرتان هیناوه به ئیمانداران بانگ دهکات، کهواته تهوبه کردن

تایبهت نیه به تاوانبارانهوه، ههر لهسهه تهو نیه به تنها تهوبه بکات، به لکو تۆی سالحانیش، تۆی پیاوچاکیش،

تۆی مولته زمیش، تۆی ریکوپیکیش.. وا مهزانه تهه کتیهه باسی تۆ ناکا و پهيوهندی به تۆوه نیه.. نه خیر،

به لکو تهوبه کردن واجبه لهسهه ئیماندار و پیاوچاک و تاوانبار و فاسق و سهه ریپچیکار.. واجبه لهسهه هه موو

تهوانهی که بانگی: ﴿تهی تهوانهی ئیماننان هیناوه﴾ دهیانگریته وه. جا فهرمانی خواش دهبیته گوپرایه لی بکریت

و به ده میه وه برۆی.

دووم: هوکاریکه بو شادمانی و سهرفرازیته له دنیا و دواروژدا:

خوای پایه بهرز دهفهرموئ: ﴿وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ [النور: ۳۱]. واته: ههمووتان بگه پینهوه بولای خوا و تهوبه بکهن ئهه ئیمانداران به لکو رزگارتان بیته و سهرفراز بن.

یانی ته گهر سهرفرازی دنیا و دواروژتان دهوئته، تهوبه بکهن و بگه پینهوه بولای خوای میهره بان.

ئین کسه سیریش ده لئیت: یانی: ئه و شتانه بکهن که من فهرانته پیده کهم له ئاکار و رهفتار و گوفتار و رهوشتی جوان و بهرز، ههروههه وازیش لهو ئاکار و رهفتار و گوفتار و رهوشته چه په لانه بهینن، چونکه بیگومان سهرفرازی ههقیقی بریتیه له به جیگه یاندنی فهرانه کانی خوا و په یامبه ره کهه و وازهینان له وهی ئه وان نه هیان لی کرده.

شه یخوئیسلا میس - به رهحهته بیته - ئه فهرموئته: «دل هه رگیز چاکه و شادمانی و سهرفرازی و چیژ وهرگرتن و خو شحالی و ئوقرهیی و ئارامی به خو وه نابینته، مه گهر به عیباده ته کردنی پهروه ردا گاره کههیی و خو شو یستنی و گهرانه وه بولای ئه وه نه بیته، به ئا به وه دلی ئارام ده بیته».

﴿الَّذِينَ كَفَرُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا﴾ [الرعد: ۲۸]، باش بزنان، دلنیابن هه ره به یادی خوا دلله کان دهحه وئته وه و ئارام ده بیته.

ههروههه خوای لیخو شبو و نه رمونیان ده فهرموئته: ﴿فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصْعَقُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ أَلْسِنَهُ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ [الأعام: ۱۲۵].

واته: جا ئه وه کهسهی خوا بیهوئته هیدایه ته بدات و رپی نیشان بدات، ئه وه سینگی فراوان ده کات و دهیگه شینته وه بو ئایینی ئیسلام، ئه وه شی خوا بیهوئته گومرای بکات - بههوی نه شیواوی خو په وه -، دلی زور تهنگ و تهسک ده کات، وه ئه وهی بیهوئته به ره و ئاسمان بهرز بیته وه، ئا بهو شیوه خوا پیسی و ناپاکی له سه ره دلی ئه وان ده ده نیت که باوه ر ناهینن.

کهواته ئیمان هیان و هیدایه ته وهرگرتن، هه وانه وهی دلله، هه ره وه ک چون گومرای و له ریدان، تهنگی و تهسکی دلله.

ده کهوابو ئه وهی تو پی ده لئی دلنیایی، دلشادی، سهرفرازی، خو شی..، له ههقیقه تدا شایستهی ئه وه سفانه نین!! ته گهریش چیژیکی تیدا بیته:

یان بههوی ئه وهیه که زور بهردهام بووئته له سه ره کردنی ئه وه کاره، چیژه که له خو پیوه گرتنه کههیه نه که له خودی شته که، وه کو کهسیک جگه ره بکیشی، ئایا جگه ره کیشان چیژی تیدایه بو کهسیک یه که جار و دووه مجاری بیته!! ههروههه ئه وهشی تلیاک ده کیشی؟! به لام له وه ودوا چیژیشی لیوه رگری له بهر خو شی تلیاکه که نیه له بهر خو پیوه گرتنیته - موعتاد بوونه له سه ره -.

یان ئەگەر چیژیکیشی تیدا بیت، ئەوه کاتیه، تەماشاکردنی فیلمی رووت، چیژی تیدایه یان تالی؟ چەند خولەکیک دوای تاوانه که و هەر تاوانیکی تر وهلامی پرسیاره کهت بۆ دەرکهوتوه.

به مۆبایل رابواردن له گه‌ل کچاندا خوشی تیدایه؟! ئەی که تەله‌فۆنه که داده‌خه‌ی؟! سویند به‌خوا ئەگەر هەرکه‌سیکی ژیر تەنها له غەم و په‌ژاره و خەفەتە که‌ی دوای تەله‌فۆنه که ورد بیته‌وه به‌سه بۆ ئەوه‌ی واز له و کاره بهینی!

دوو دل نیت؟ بیتاقەت نیت؟ نارەحەت نیت؟ پارا نیت؟ ناترسی حەیات بچیت؟

ئەگەم پێی، پێی ناگەم؟! کە‌ی بیینم؟! کە بیینیش غەم و خەفەت سەر دلت داده‌گرێ کە‌ی له نزیکه‌وه بیینم؟! کە له نزیکه‌وه بینیت، کە‌ی له شوینیکی وا بیینم هەندیک شتی له‌گه‌لدا باس بکه‌م؟! کە ئەوه‌شت بۆ رەخسا، ده‌گه‌رێ بۆ دۆزینەوه‌ی فیلیک بۆ ئەوه‌ی شتی تری له‌گه‌لدا بکه‌ی!

چونکه له یه‌که‌م ساتدا به مۆبایل قسه‌ت له‌گه‌ل کرد ئەمه‌ت مه‌به‌ست بوو! ئەگه‌ریش مه‌به‌ستت ئەمه نه‌بوو بیت دلنیا‌ت ده‌که‌م شه‌یتان هه‌روای لیده‌کات!! ئیتر ئا به‌و شیوه‌یه په‌ژاره له دوای په‌ژاره ..

مه‌به‌ستم ئەوه‌یه خوشی و تام و چیژ و هه‌وانه‌وه له تهوبه و خوشویستن و په‌رستشی په‌روهردگاری مه‌زندایه و هه‌رگیز خوشی و تام و چیژ و هه‌وانه‌وه له تاوانکردندا نه‌ه.

سییه‌م: هۆکاریکه بۆ ئەوه‌ی خودا خوشی بویت:

خوشکی به شهرم .. برای به ههست و ره‌حم

بزانه که‌وا خوای مه‌زن تهوبه و تهوبه‌کارانی خوش ده‌ویت، به‌راستی عیباده‌تی تهوبه‌کردن له خوشه‌ویستری و به‌رێزتری عیباده‌ته‌کانه لای خواوه‌ندی پایه‌به‌رز، به‌لێ خوای مه‌زن تهوبه‌کارانی خوشده‌ویت، وه‌ک ده‌فه‌رمویت:

﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ﴾ [البقرة: ۲۲۲]. واته: به‌راستی خوا تۆبه‌کاران و پاکانی خوشده‌ویت.

پیشه‌وا و مامۆستامان ئین قه‌ییم -خوا به ره‌حه‌تیکا و گۆره‌که‌ی مونه‌وه‌رکا- ئەفه‌رموی: «ئەگەر تهوبه‌کردن خوشه‌ویستری شت نه‌بوایه لای خوای مه‌زن، خوشه‌ویستری به‌نده‌ی خوی توش نه‌ده‌کرد به تاوان کردن، جا له‌به‌ر ئەوه‌ی حەزی له تهوبه‌کردنی به‌نده‌که‌یه‌تی، توشی ده‌کات به تاوانکردن تا ئەوه بکات که پێی خوشه، که ئەویش تهوبه‌کردن و گه‌رانه‌وه‌یه، به‌لکو زیاتر خوشی بویت، به‌راستی په‌روهردگاری به‌به‌زه‌یی خوشه‌ویستیه‌کی تاییه‌تی هه‌یه تۆ به‌کاران...».

چواره‌م: هۆکاریکه بۆ رۆیشتنه به‌هه‌شت و رزگاربوون له ئاگری پر ئیشی دۆزه‌خ:

خوای پایه‌به‌رز ده‌فه‌رمویت: ﴿خَلْفَ مَنْ بَعْدِهِمْ خَلْفَ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسُوفَ يَلْقَوْنَ غِيَا﴾ [الامن تاب وءامن وعمل صلحا فأولئك يدخلون الجنة ولا يظلمون شيئا] [مریم: ۵۹-۶۰]، واته: له دوای تیپه‌رپونی سه‌رده‌می ئەو په‌یامبه‌رانه و شوینکه‌وتوه‌کانیان، سه‌رده‌مانیکی تر و خه‌لکانیکی تر هاتن به دوای ئەواندا که نوێزه‌کانیان فه‌وتاند و شوینی

ھەوا و ئارەزۋەكانى خۇيان كەوتن، ئەۋانە توشى سزايەكى زۆر توند دەبن. جگە لەۋانەيان نەبىت كە تەۋبەيان كەرد و ئىمانيان ھىنا و كار و كەدەۋەى چاكيان ئەنجامدا - و گەرەنەۋە بۇ نوپۇز كەردن و پارىزگارى لىكردنى و شوين كەوتنى فرمايشتى خوا و پەيامبەرەكەيان-، نا ئەۋانە خۋاى لىخۇشبو تەۋبەيان لىۋەردەگرىت و ئاخىر خىريان دەكات و دەيانكاتە مىراتگرى بەھەشتى پىر ناز و نىعمەت.

خوشكى دلسۆزم .. براى ئەزىزم ! پىم بلى:

توخا ھىچ خواستراۋىكى تر ھەيە، ھىچ ئاۋاتىكى تر ھەيە، ھىچ ئامانجىكى تر ھەيە، ھىچ مەبەستىكى تر ھەيە؛ شايسەتر بىت لە بەھەشت تا مرۇڧ ھەۋلى بۇ بدات!؟

دلتىام دەلىلى: نەخىر .. بەلام ئەۋەندە ھەيە پى ئەچىت بلىلى: ئەۋ بەھەشتە نا كە تۆ مەبەستە!

نا .. ئەۋ بەھەشتەى كە خۆم مەبەستە.

دەزانى! ھەرچى مرۇڧ لەم دونيايە ھەيە بە غەمەلى كۆك و يەكەدەنگن لەسەر ئەۋەى كە ھەرچى مرۇڧ ھەيە و ئەۋەشى بوۋە و ئەۋەشى دەبىت: ھەر ھەموۋى مەبەستى دەستەبەركردنى كامەرانى و خۇشگوزەرانى و ئاسودەيى و سەرفرازى خۇيەتى، لە ھەمان كاتدا لادانى ھەرچى تەنگ و چەلەمەيى و نارچەتى و غەزابە لەسەر خۇى!؟

بەلام لەۋانەيە تىگەيشتنەكان بۇ مانا و مەبەست لە: كامەرانى و خۇشگوزەرانى و ئاسودەيى و سەرفرازى، جىاواز بىت كە كامەرانى لاي ئەۋ لەۋانەيە:

بە ناھەق خواردنى مالى خەلك بگەيەنىت! مالى خەلك كاولكردن بگەيەنىت! ھەيە پى مورتاح دەبىت!؟

چەوساندنەۋەى ھەژاران و خەلكى رەش و روت بگەيەنىت! ھەيە كەيفى پى دىت!؟

پلەۋپايە و كورسى گرتنە دەست بگەيەنىت! ھەيە ئەۋ كورسيە ۋەكو ئەۋ چىشتەى تۆ دەيخۇى ئاۋا لەزەتتى لىدەبىنىت! ھەربۇيە گەلىك جار كويى دەكات و غەيرە كورسيەكەى نابىنىت و ئامادەى ھەر شتىك بكات لە پىناۋ مانەۋەى!؟

رەۋاردن بگەيەنىت! داۋىن پىسى و پىركردنەۋەى ئارەزۋى جنسى بگەيەنىت! ئىتر ھەرچۈنىك بىت! كى بىت! لە كوى بىت!

مەى خواردنەۋە بگەيەنىت!

دژايەتىكردنى دىنى ئىسلام بگەيەنىت! قسەكردن بە خوا سبحانە و تعالى! قسەكردن بە پەيامبەرەان و پىاۋچاكان و زانايان و سالىحان و شوينى دىنكەوتوان بگەيەنىت! كە ئەمانەش گەلىك جار لە خودى خۇيدا مەبەست نىن .. بەلكو ھۆكارن و بە ھۆيانەۋە و لەژىر ئەمەدا ئەۋ شتەكانى تر بە دەست دىن، يانى: دژايەتى

ئیسلاام و ره مزه کانی ناکات له بهرته وهی ئیسلاام به خراپ ده زانیت.. نا.. به لکو له بهرته وهی بهم دژایه تیکردنه شتی دهست ده که ویت و له رییه وه هزه کانی جیبه جی دهکات.

له بهرانبهر ئهوانه دا! هه شه به پیچه وانه وه دهروانیتته واتای کامهرانی، پیی وایه کامهرانی و خوشگوزهرانی و ئاسودهیی و سهرفرازی مرؤف له پیچه وانه ی ئهوانه دایه، له جوان به جیگه یاندنی فهرمانه کانی خوی دانا و په یامبهره به رحمه کهیدایه.

له مه وه بۆمان ده رده که ویت کهوا هزی مرؤفه کان زۆرن.. به لام هه موو هه ر یه کدهنگن که هه رچی ده کهن، سهرفرازی بۆ خودی خویان تیدایه، یان هۆکاره بۆ گه یشتن به: سهرفرازی.

جا خوی مه زن پیمان ده لیت: ئه وه بکهن که من پیتان ده لیم: له دونیادا سهرفراز ده بن، پاشان له ئاخیره تیشدا: کامهرانی و خوشگوزهرانی و ئاسودهیی و سهرفرازی هه قیقیتان بۆ هه یه، که بریتیه له به هه شت.

هه رگیز سهرفرازی له وه دا نیه که پیچه وانه ی شه ریه ته که ی منه، سهرفرازی ته نها له وه دایه که من فهرمانم پییکردوه.

که واته ئه ی ئه وه که سه ی که سنوره کانی خوی بالاده ست ده شکینی، له بهر خاتری ئه وه ی سهرفراز بی و ئاسودهیی خۆتی تیدا ببینیوه، پیشکه وه و په شیمان به وه و تهوبه بکه، دلنیا به ئاسودهیی هه قیقی له به جیگه یاندنی فهرمانه کانی خوی کارساز و په یامبهری ئازیزدایه، پاشانیش له وه ودوا مه زنتین بردنه وه و سهرفرازی بۆ هه یه که به هه شته.

پینجه م: هۆکاریکه بۆ خوشگوزهرانی و چاکبونی باری ژبان و دابارینی باران و زیاتر به هیژ و قوه تبوون و زۆربوونی مال و منال:

خوی مه زن ئه فه رموی: ﴿وَأَنِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُغْفِرْ لَكُمْ مَنَعًا حَسَنًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ. وَإِن تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ﴾ [هود: ۳].

واته: «ههروه ها داوی لیخۆشبون له پهروه ردگارتان بکهن و په شیمان بنه وه له خراپه و تهوبه بکهن، که ئه وه تان کرد: دلنیا بن خوشگوزهرانتان دهکات تا خۆی ویستی لییه تی، و له فهزل و به خششی خۆی به شی هه رچی خاوهن فهزل و به خششه ده دات، خۆ ئه گه ریش پشت هه لبکهن، ئه وا به راستی ترسی ئه وه م لیتان هه یه سزایه کی توند یه خه تان پیبگریت».

ههروه ها خوی نه رمونیان و میه ره بان له سه ر زویانی هه ده وه علیه السلام ده فه رموی ﴿وَيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَىٰ قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ﴾ [هود: ۵۲]، واته: ئه ی قه ومه که م! داوی لیخۆشبون له پهروه ردگارتان بکهن و پاشان تهوبه بکهن و بگه ریینه وه بۆلای، که ئه وه تانه کرد:

- بارانی به لیژمه و پرخیرتان بو دهبارینی.

- بازوتان به هیژ دهکات، هیژ و دهسه لاتتان پیده به خشیت زیاتر له شهو هیژ و دهسه لاتهی هه تانه.

ههروهها له سهه زوبانی نوحه وه علیه السلام بو مان باس دهکات که به گه له کهی خوئی وتوه: ﴿فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا

رَبِّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿۱۰﴾ يُرْسِلُ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿۱۱﴾ وَيُمْدِدُكُمْ بِأَمْوَالٍ وَأَنْبِيَاءٍ وَيَجْعَلُ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلُ لَكُمْ أَنْهَارًا ﴿۱۲﴾ [نوح: ۱۰-۱۲].

واته: پیانم راگه یاند که داوی لیخوشبوون له پهروهردگارتان بکهه، بهراستی شهو خواجه کی زور لیخوشبووه،

که شهوشتان کرد:

- بارانی به لیژمه و رههتتان بو دهبارینی.

- مال و سامانتان پی ده به خشیت.

- منالتان پی که رهه دهکات.

- باخ و باخاتان پیده خشیت، زهویتان بو سهوز دهکات.

- روبراتان بو به دی دینیت.

به لی خوشه ویستان.. بهراستی تهوبه کردن شتی زور سهیر و سهه ره بو تهوبه کاره که به دی دینیت، پله و پایه

و مهقامی وای بو به دینیت که به بی تهوبه کردن به دی نایهت، وه کو: خوشویستنی خوا، دلنه رمی و نهرم و نیانی،

شوکرانه بژی، ستایشی خوا کردن، له خوا رازیبوون.. هه ورها باران بارین، به خشینی مال و سامان، پی

که رهه مکردنی وه چه و منال، باخ و باخات، هه لقولانی روبره کان. جا شهو هنده ناز و نیعمه تی به دواوهیه، که

هه همیشه له داوی تهوبه کردنه کهی له نیو به ره کهت و ئاسه واره شیرینه کانیدا دهحه ویتته وه، خوی مهزن من و

نیوهشی لیبیبهش نهکات.

سهه ریشت لینه یهت شهو خوی مهزنه هه رچی ویستی لیبیت به حکمهت و کار جوانی خوی شه نجامی

دهدات.

شه شهه: هو کاریکه بو سپینه وهی تاوانه کان، نه که هه سپینه وهیان به تنها به لگو ده شیگوریت به خیر و

حه سه نات:

خوی پایه به رز دهه فرمویت: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾ [التحریم: ۸]، واته: «شهی شهوانه ی باوه رتان هیناوه تهوبه بکهه و بگه ریپنه وه بولای خوا، به

گه رانه وهیه گی پاک و پوخته وه، به شکو پهروهردگارتان به هویه وه له گونا هه کانتان خوش بی و بیسریته وه و بتان

خاته ناو به هه شتانی که وه که روبر به ژیریاندا ده روات». که واته شهوهی شهیه ویت خوا گونا هه کانی بسریته وه با

تهوبه بکات.

ههروهها تههفرموی ﴿وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ﴾ [طه: ۲]

واته: «بهراستی من لیبوردهم له ئاست تهو کهسهی که تهوبه بکات و باوهر بینیت و کردهوهی چاک تهنجام بدات و پاشان شوین پیی پهیامبهری خوا ههلبگریت و بهردهوام بییت تا مردن، تهوا سهرجهم تاوانهکانی بو دهسپمهوه».

ده تهی تهوهی تهتهوی خوا له گوناههکانت خویش بییت تهوبه بکهه و بگهپیوه بولای خوی مهزن.

ههروهها خوی غهفور و رهحیم دههفرموی: ﴿قُلْ يٰعِبَادِيَ الَّذِيْنَ اَسْرَفُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ جَمِيْعًا اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ﴾ [الزمر: ۵۳]. واته: «تهی موحهمههه! بلی: خوا دههفرموی: تهی تهو بهندانهم! که تاوان و ههلهی زورتان تهنجام داوه، توشی نائومییدی مهبن له رهحهته و بهزهیی خوا و بلین: تاوانهکامان زوره، نهخیر.. ههرگیز نائومیید مهبن، چونکه پهروهردگارتان زور لیخوشبو و لیبورده و نهرم و نیانه، بزائن کهوا تهو: له ههموو تاوانیک خویش دهبییت، ههرچی تاوانی گهوره و بچوک ههیه له ههمووی خویش دهبییت، بیگومان تهو خودایه غهفور و رهحیمه».

ههروهها پهروهردگاری پاک و بیگهرد دههفرموی: ﴿اِلَّا مَنْ تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولٰٓئِكَ يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنٰتٍ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا﴾ [الفرقان: ۷۰].

واته: -دوای تهوهی خوی مهزن باسی سیفاتی «عباد الرحمن-بهندهکانی خوی» دهکات، که له سیفاتیان تهوهیه: شیرک بو خوا قهرار نادهن، کهس به ناههق ناکوژن، زینا ناکهن.. پاشانیش ههرهشهی توند لهوانه دهکات که تهو کارانه تهنجام دهدهن و پاشان تههفرموی- تهوانه نهبییت که پهشیمان دهبنهوه و تهوبه دهکهن و تیمان دینن و کارو کردهوهی چاک تهنجام دهدهن، ئا تهوانه خوا خراپهکانیان بو دهگورپیت به چاکه، خواش هههمیشه لیخوشبو و میهرهبانه.

الله اکبر .. تهماشای رهحهته فراوانی پهروهردگار بکهه:

نهک ههه لییت خویش دهبییت!

نهک ههه دهیسرپتهوه!

نهک ههه قهلهه به خراپهکانتدا دینیت!

نا .. بهلکو دهشی گورپیت به چاکه و پله بهرزی ..!

فَسُبْحٰنَكَ رَبَّنَا! مَا اَعْظَمَكَ .. سُبْحٰنَكَ رَبَّنَا! مَا اَكْرَمَكَ .. سُبْحٰنَكَ مَا اَحْلَمَكَ .. سُبْحٰنَكَ مَا اَرْؤْفَكَ .. فَسُبْحٰنَكَ مَا

اَعْظَمْنَاكَ حَقَّ تَعْظِيْمِكَ .. سُبْحٰنَكَ مَا قَدْرْنَاكَ حَقَّ قَدْرِكَ .. سُبْحٰنَكَ مَا شَكَرْنَاكَ حَقَّ شُكْرِكَ .. سُبْحٰنَكَ وَبِحَمْدِكَ مَا عَبَدْنَاكَ

حَقَّ عِبَادَتِكَ.. نُقِرُّ بِذُنُوبِنَا وَإِحْسَانِكَ لَنَا وَعَفْوِكَ عَنَّا.. فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى حِلْمِكَ بَعْدَ عِلْمِكَ وَعَلَى عَفْوِكَ بَعْدَ قُدْرَتِكَ.. وَلَكِنَّا نَسْأَلُكَ أَنْ تُعَامِلَنَا بِعَفْوِكَ، وَأَنْ تَغْفِرَ لَنَا ذُنُوبَنَا وَتَقْصِرَ لَنَا، فَإِنَّكَ تُحِبُّ الْعَفْوَ وَالْمَغْفِرَةَ، وَأَنْتَ عَفُوٌّ عَفُورٌ.

ئەمانە ھەندیک بوون لە ھەزڵەکانی تەوبەکردن، نەھینیە مەزنیەکانی تەوبەکردن، سوودە زۆرەکانی تەوبەکردن، بەرھەمەکانی تەوبەکردن، کە پالەنەرن بۆ تەوبەکردن و پەشیمان بوونەو و گەرانەو.

برای نازیزم .. خوشکی ھیژام، ھەموو ئەم ھەزڵانە -و جگە لەمانەش زۆرن- ئەو ھەوێن لە پیناویاندا پەشیمان بیتەو و تەوبە بکەیت؟ ئەمە سەرفرازی تۆی تێدایە؟ بۆ ستەم لە نەفسی خۆت دەکەیت و بەردەوامی لەسەرپێچی کردن؟! بۆ مەحرومی دەکەیت لە نزیکبوونەو لە خوا و خوا رازیکردن؟

دەیان رینگە کە ئەشتزانی ھەلەییە، خراپە، بەلام ئەتوت: با تاقیبکەمەو بەزانی چۆنە..

دە ی ئەم رینگا راستەش تاقی بکەرەو، -سویند بەو خوا مەزنیە کە بەلینی داو ھەرکەس پشتی لیبکات ژیانی لئ تەنگ بکات- دلنیا بە ئەگەر بە دلکی پاکو بەگەرپیتەو و ئەو رینگا راستە بدۆزیتەو و لەو رینگەشەو بە تام و چێژی عیبادەت ئاشنا بی.. ھەرگیز پشتی لیناکە ی..

شیاوترە بۆ تۆ دەست پێشخەری بکە ی بۆ کاریک کە ئەو ھەزڵە کە یەتی.. ئەو بەرھەمە کە یەتی!

چون تەوبە بکە م؟

برای خۆشەوێستم، خوشکی بەرپێزم

و ھەوێن پێم بلێی: بەلێ، نەفسم ئە یەوێ بەگەرپیتەو بۆ لای پەرورەدگارە کە ی، ئە یەوێ پەشیمان بیتەو لە خراپە کە ی، نەفسم دلنیا بوو لەو ھەوێ سەرفرازی لە شوین کەوتنی ھەواو ئارەزوەکان و ئەنجامدانی کارە ھەرامەکاندا نیە.. بەلام لەگەڵ ئەو ھەشدا نازانم چۆن توبە بکە م؟ لە کوێو یە کە م ھەنگاو بنیم؟

منیش ئەلێم: خوی مەزن چاکە ی بۆ ھەر بەندە یە کە ی خۆی بویت، ھۆکارەکانی بە دەستھێنانی بۆ ئاسان دەکات و یارمەتی دەدات، جا منیش باسی ھەندیک لەو شتانە دەکە م کە یارمەتیت دەدەن و ھاوکاریت دەکەن لە بۆ تەوبە کردن و گەرانەو:

یە کە م: ئیخلاص بوون بۆ خوا، یانی ساغکردنەو ی نیەت، و پاککردنەو ی دل:

بەراستی ئیخلاص بە سودترین دەرمانە نە ک بۆ تەوبەکردن بە لکو بۆ ھەرچی دەرد ھە یە، تەنانەت مەرجە لە ھەرچی کار و کردەو ھە یە ئەنجامی دەدە ی ھە ییت، و ھە گەرنا لیت و ھەرناگیریت، ھەر لە وتنی لا إله إلا الله ھە تا لا بردنی ئازاریک لە سەر رینگا پیویستە ئیخلاص لە ھە مویدا ھە ییت، و ھە گەرنا دە ریتەو بە سەر خاوەنە کە یدا، مائی خراپیش سەر بە صاحیبە کە یە تی.

به لئی ته گهر مروؤف نیه تی بؤ خوا ساغبکاته وه و دلی پاکبکاته وه و راستبکات له تهوبه کردنه که می، ته وه پهروهردگار یارمه تی دهدات و کارناسانی بؤ دهکات، و هموو تهو بهر بهست و ریگرانه ی دینه ری پی تهوبه کردنه که می بؤی ناسان دهکات و لای دهبات، کارناسانی وای بؤ دهکات به خه یالی شیدا نه هات بیته، چونکه ههر دلیک که تامی عیباده تی چهشت، هیچ شتیك به ته ندازه ی ته وه به تامتر و به چیتر و خوشتر و شیرینتر نیه له لای. مروؤفیش ههر گیز واز له مه حبوب «خوشویستراو» یك ناهینیت ئیلا مه گهر بؤ یه کیکی له و مه حبوبتر نه بیته.

خوای مه زنیش له باره ی یوسفه وه علیه السلام ده فهرموی :

﴿كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ﴾ [یوسف: ۲۴].

واته: تا به و شیوه یه مان کرد بؤ ته وه ی ههر چی تاوان و خراپه یه لپی به دوور خه ینه وه، به راستی تهو یوسفه له بهنده ساغ و پاک و هه لپی تراوه کانی نیمه بوو.

به راستی ههر کهس موخلیس و ساغ نه بیته وه له بؤ خوا، شهیتان ده بیته فهرانه وای دلی، پری ده بیته له خراپه و گهنده لئی.

ههر بویه ده بینی مروؤف پیش ته وه ی خوا بناسی و تامی ئیخلاص بوون بؤ خوا و عیباده تکردن بچه شیته، شوینکه وتنی ههوا و نارهزو زالتره به سه ریدا، به لام ههر که تامی ئیمان و ئیخلاصی چهشت و دلی به هیتر بوو، ده بینی ته مجار دلی زالده بیته.

شه یجولئیسلا م ئیبن ته میه - خوا به رهحه تیکا و پله ی بهر زکا له به هه شتی بهرینا - ته فهرموی: «مروؤف ههر که موخلیص بوو بؤ خوا، خوا پاک ی دهکاته وه و هه لیده بژیتریت، دلی زیندو دهکاته وه و بؤلای خوی رایده کیشی، له ههر شتیکی تری دژ به وه دووری ده خاته وه. به پیچه وانهی دلیک که بؤ خوا پاک نه بوو بیته وه، تی بینی ده که ی ته م جوړه دلانه به بهر ده وامی خواست و ویست و خوشه ویستیه کی ره های تیدایه، ههر چی دای به لایدا دلی بؤی دهروات، ههر چیش دلی بؤی رۆشت دهستی پیوه ده گریته، ههر وه کو چله دار چون ههر بایه که هه لیکرد له گه لئی ده که ویت و باکه چونی بوئی ناوها لاری دهکاته وه، ته میش ناوها، بویه جاری وای هه یه وینه حه رام و غهیره حه رامه کانیش ده یجولئینن، تا ده بیته به ته سیر و کویله ی..، جاری واش هه یه ده بینی ناوشوره ت و کورسی و پله و پایه رایده کیشن، ته ماشا ده که ی له قسه ی ته مه که توره ده بیته، به لام قسه ی ته وه که ی تری پی خوشه، ته وه ی ستایشی بکات له خوی نزیک ی دهکاته وه ته گهریش قسه که ی ناهه ق بیته، ته وه شی سه رزه نشتی بکات دوژمنایه تی دهکات ته گهریش قسه ی هه قی کرد بیته. هه ندیک جاریش پاره و پول سه ر له دل ده شیوینن و وای لیده که ن بیپه رستن..، جا ههر که سیك به خالصی بؤ خوا نه سولحیت و نه بیته به بهنده ی، دلی به ته نها تهو خوا بی شه ریک و هاوتایه نه په رستیت، به شیوه یه که خوا خوشه ویستتر بیته له لای له ههر شتیکی تر و زه لیل و گهر دن که چ

بیټ بوی، وه گهرنا همموو دونیا کردویه تی به بهندهی خوئی و شهیتانه کان زالبون به سه رییدا.. هممووی کردویه تی به بهندهی خوئی، جا دل ته گهر پاک نه بیټ و به تنهها پروو له خوا نه بیټ و پرووی له هرچی شتی تره وهرنه گیراییت تهوه هاوبهش پیاردهره».

ههروهها ئین قهیمی ماموستامان و قوتابی تهزیزی شه بخولئیسلاام -رهمه تی خوا له ماموستاکه و قوتابیه کهش- ته فهرموی: « ئیماندارای موخلیص، له خوشتین گوزهراندایه، له باشتین حال و باردایه، له گوشادترین سینگدایه، له ئاسوده ترین دلدایه، ته مهش به راستی به ههشتیکی پیش وهخته پیش به ههشته پاش وهخته که که به ههشتی ته به دیه»

دوهم: موخاسه به کردنی نهفس:

چونکه موخاسه بهی نهفس هاندره بو په له کردن بو کاری خیر، هاوکاره بو روبه روبونهوی تاوان، یارمه تیدره بو گه یشتنه تهوهی له دهست چووه، پلهیه که مرؤف وا لیده کات بزانیټ چی بو ههیه و چی له سه ره. هاویاری مرؤفه بو تهوبه کردن و بهردهوام بوون له سه ره تهوبه کردنه کهی.

یادی نهفسی خوټ بخهروهه و ئاموژگاری بکه و سه رزه نشتی بکه و بیترسینه: پیی بلی: تهی نهفس! بگه ریوه پیش تهوهی بمری؛ چونکه مردن له نا کاو دی، مردنی ته م و تهوی یاد بهینه وه.. نازانی مردن مه وعیدی تویه؟! گوږ مالی تویه؟! خوټ فهرشی ژیرته؟! کرمه کانی زهوی ده بنه ناشنات؟! ناترسی فریشتهی گیانکیشان یه خهت پیبگری و توش له سه ره تاوان کردن بهردهوامی -پهنا به خوا-؟! له وکاته دا په شیمانی دادت ته دات؟! گریان و دلته نگیت لیوه رده گیری؟! تیا بچیت تهی نهفس پشت له ناخیرهت ده کهیت له کاتی کدا تهو روی له تویه و به ره و تو دیت؟! پروو له دونیا ده کهیت له کاتی کدا تهو پشتی له تویه!؟

ئا بهو شیویه به بهردهوامی موخاسه بهی خوټ بکه و سه رزه نشتی بکه و گلهیی لیبکه و یادی بهینه وه تا له خوا ده ترسی و ده گه ریته وه بو لای و تهوبه ده کات -خوای مه زن تهوبه ری راسته قینه به من و توش به خشیت-.

سییه م: خوټ لهو شوینانه دوور بخهروهه که تاوانی تیدا ته نجام ده دریت:

وازهینان لهو جیگایه پیشر تاوانت تیدا ته نجامداوه یارمه تیت ده دات بو تهوبه کردن، هه ریویه ده بینیت تهو پیارهی که نه وه و نو کهسی کوشتبوو، کاتی ک ویستی تهوبه بکات و رویشت بو لای زاناکه و پرسیری لی کرد، زاناکه پیی ووت: «میلله ته کهت میلله تیکی خراپن، جا له له فلانه شویندا جیگایه کی ئاوها و ئاوها ههیه خه لکیکی خوا په رستن، برؤ بو لایان و له گه ل ته واندان خوا په رستی بکه».

چواره م: واز له براده ری خراپ بهینه:

چونکه ته بیعهت شت له وان ده دزیت، بشزانه ته وان ده سته ردارت نابن و وازت لینا هیینن، به تاییهت ته وان شهیتانیان له پشته وهیه، زور به توندی و گهرمی هانیان ده دن له بو خراپه کاری و تاوان، پالیان پیوه ده نین و

رايان دەكېشن و پەلە كېشىيان دەكەن، ئاۋھا بەدبەختن بە دەست شەيتانەكانەۋە -ۋەك خۋای زانا لە قورئاندا باسى لېۋە كروە-.

ھەرۋەھا ئەگەر تۋانیت ژمارە مۆبايلەكەت بگۆرى بېگۆرە، ئەگەر تۋانیت ناۋنېشانى مالەكەت بگۆرى بېگۆرە، تەننەت -ئەگەر تۋانیت- ئەۋ رېڭايش بگۆرى كە پېشتەر پېيدا ھاتوچۆت دەكرد، زۆر چاكە..، كە وات كرد دلنېابە پشت بەخۋا رزگارگرت دەبیت لە شەيتانە مەرۋىيەكان.

چېرۆكىكت بۆ دېگېرمەۋە بە ھىۋای پەند لېۋەرگرتنى^۳:

گەنجېك تەۋبە دەكات و رېڭايش راست دەگرېتە بەر، دەست دەكات بە نوېژكردن، رۆژۋى سۈننەتگرتن، تەننەت دەست دەكات بە لەبەر كردنى قورئان.. كە خۆى ئەبېنى لەم ژيانە پەر تام و چېژە، لەم دونيا پەر خۆشېە، ھەندېك برادەرى پېشۋى خۆى بېر كەۋتەۋە كە ھېشتا لە گېژاۋى بى ئاگايى و دونياى ئارەزۋو بازېدا دەتلېنەۋە، ھەزى كرد لەۋەى خۆى پېى گەبېشتۋە بە ھەرەمەندىيان بكات، ئەۋانېش سۋارى ئەم كەشتىە رزگار كەرە بېن، ئەۋانېش بېنە رېزى تۆبەكارانەۋە. رۆبېشت سەردانى كردن، بەس شەللأ نەرۆشتاىە..

ئەمەش ئامۆژگارېمانە بۆ ھەموۋ ئەۋانەى تازە تەۋبەيان كروە، تازە ئېلتېزامىيان ۋەرگرتۋە، با ھەرگېز بە تەنھا سەردانى ھاۋرې خراپە كۆنەكانى خۆيان نەكەن، بايەكېك بېن لەگەل خۆيان كە ھاۋكارىيان بى و كار ئاسانىيان بۆ بكا، نەۋەك تىا بچن، چونكە زۆرى لە زېرەكى ئەباتەۋە.

سەردانى كردن بە مەبەستى ھېدايەتدانىيان، بەلام ئەم ھاۋرې خراپانە، دەستىيان كروە ھېرشكردن، ھەر كەسە و تېرىكى تېدەگرت، تەعلېقىيان لېدەدا و ئەۋسايان بېر دەھېنناىەۋە، فلانە رۆژ و فېسانە رۆژت لە بېر ناىە؟! ئاۋھا و ئاۋھات لەگەلمان نەكرد...؟! بە دەنگى بەرز و بە قاقا پېدەكەنېن، ئەۋېش لاىان ھەستا، بەلام دۋاى چى؟! ئەۋەى ھەندېك شتىيان لە دەرونىا درۋستكرد، دېسانەۋە كېشمەكېشى دەرونى لە ناخىەۋە دەستى پېكرد.

دۋاى چەند رۆژىك ھاتن بۆلاى و وتىيان: ئەمانەۋى سەفەرىك بكەىن بۆ ئەم نىزىكانە بە مەبەستى كرىنى ئۆتۆمبېلېك، جا ھەز ئەكەىن يەكېكمان لەگەل بېت خۋامان ياد بختەۋە و پېش نوېژىمان بۆ بكات و فېرى قەصر و جەمعمان بكات.

بېنە شەيتان و دار و دەستەكەى چۈن ئەيەۋىت لە دەرگاى خېرەۋە توشى شەرت بكات؟!

ئەۋەبۋو شەيتان سەفەركردنى لاخۆش و جوان كروەۋە، بۆيە پارى بو، بەلام شەللأ پارى نەبۋاىە، ھەزار خۆزگە پارى نەبۋاىە..

^۳ خالد راشد لە شرىتى ((أحوال الغارقين))دا باسى دەكات، ئەلئى: بېم گەبېشتەۋە...

ئەو شوپنەى ئەوان بۆى چون بە ئاشكرا سەرپىچى خاى مەزنى تىدا ئەكرا، لەوى ئوتىلىكى خۇشيان بە كرى گرت و وتيان تۆ لىرە بىنەۋە و خۇيان رۆيشتن دەستيان كرد بە پىلان گىران كەوا چۆن بىگىرنەۋە بۆ رىگاي گەندەلى و چەوتى و سەرپىچى خۇيان.

ئەو شەۋەيان لە نىو گۆرانى و عارەق خواردن و ئافرەتى داۋىن پىسدا برده سەر، ئەو ھەژارەش لەوى چاۋەرپى دەكردن.

رۆيشتن لەگەل يەكىك لەو داۋىن پىسانەدا رىككەوتن لەسەر ھەرچىەك دەيەۋىت، پارەى چەند بار پىدەدەن، بەس بتوانىت ئەو ھاۋرپىەيان لە خشتە بەرىت و كارى خراپەى لەگەلدا بكات.

الله اكبر.. ئەو رۆيشت ھىدايەتيان بدات رپى خاىان نىشان بدات، بەلام ئەمان نەخىر، ئەيانەۋى ئەۋەى بەسەر بەيىنن.. سەرى لە زىنا كرنەۋە دەربكەن، تەنانت مالى خۇشيان لەو پىناۋەدا دەبەخشن، پروانە ھاۋرپى خراب چۆنە؟! برديان بۆلاى، ئەۋىش كاسىتتىك گۆرانى و عارەقى لەگەل خۆى برد.

جا عارەقىش عەقل ناھىلى، گۆرانىش بەرىدى زىنايە.

ھەردوولا تەنيا كەوتن. ھىچ كور و كچىكىش تەنيا ناكەون مەگەر شەيتان سىيەميانە.

بەردەوام ھەر فرىۋى دەدا، ھەتا پەرداخىك عارەقى بەخۆرددا، پاشان يەكىكى تر و پاشان يەكىكى ترىش، پاشان ھەرامەكەش پرويدا و زىناى لەگەل كرد -خا پەنابدات-.

بە چەند ساتىكى كەم ئەو بىنايەى كە ماۋەيەكە شەكەت بوۋە تا دروستى كردۋە، بەلام بەدەستى خۆى روخانى.

پاشان خەوتن.. ھەر بەو حالە و بەو سەرخۇشەۋە -خا پەنابدات-.

كە بەيانى بوۋىۋە شەيتانە مرۆيىەكان -ھاۋرپى خراپەكانى- زوۋ ھاتن و داىان لە دەرگا. قاقاي پىكەنىنىشيان ئەو ناۋەى داگرتبوۋ.

ئەو داۋىن پىسە زىناكارە دەرگاگەى بۆ كرنەۋە.

وتيان: ھا چىتكرد؟! دەنگوباس؟! مژدەى چىت پىيە?!!

ئەۋىش وتى: مژدەتان لىبىت، ھەموو شتىكى كرد، عارەقى خوارد، پاشان زىناى كرد و پاشان خەوت .. ئەۋەتا بە روتى لە نىو جىگاگەى خەوتۋە.

ئەۋانىش رۆيشتن بۆلاى بە پىكەنن و تانە و تەعللىق ۋەشاندەۋە، بۆ ئەۋەى بىدارى بكنەۋە لە جىگاگەى خۆى.

بىداريان كرنەۋە.. فلان كەس .. فلان كەس ..؟؟!

وه لآمی نه دایه وه..!

دیسانه وه بانگیان لی کرده وه.. فلان کهس.. فلان کهس..!

ئهه لایان پی کرد .. ئهه لایان پی کرد .. هه لایان گه رانه وه .. نه خیر سودی نییه و وه لام ناداته وه...

ته ماشای ئهه موسیبه ته بکهه..:

عاره قی خواردوه و زینای کردوه و خهوتوه و ههه ئهه شهوه مردوه له سههه جیگه کهی.. إنا لله وإنا إليه راجعون..

ئهه مانه چ براده ریکن.. بو مه گهه نه رویشته هیدایه تیان بدات..!؟

ههه بویه پیغه مبهه ری خوا صلی الله علیه وآله وسلم دههه رمویته: «الْمَرْءُ عَلَى دِينِ خَلِيلِهِ؛ فَلْيَنْظُرْ أَحَدُكُمْ مَنْ يُخَالِلُ»^۴.

واته: مرؤف له سههه دینی هاوری که یه تی، جا بویه ووریا بن بزانه هاوری یه تی کی ده کهن.

که ئه لیم براده ری خراپ هه موان بیریان بو ئهه هاوری و براده رانه ئه پروات که به رهه عاره ق خواردن و جگه ره

کیشان و ماده هوشبه ره کان و داوین پیسی و باقی تاوانه مه عروفه کانی تر مرؤف راده کیشان.

به لئی بیگومان ئه مانه براده ری خراپ و زوریش خراپ و سههه موسلمان لهه موسیبه ته گه ورانه وه

ده رده کهن، به لام براده ری خراپ ههیه وه کو ئه مان به لکو - به خوا - له مانه خراپ تریشنه، ئه وان هه بریتین لهه

که سانه ی که بیر و بوچوون و عه قیده یان گه نیوه، پر میشکیان له شوبه هیه.

جا ته صلی کردنی تاوان یان شوبه هه و بیروبوچونه یان شه هوهت و ههوا و ئاره زوه، جا ئه وه یان که له بهه

شوبه هه و عه قیده یه زور خراپه ره له وه یان که له سههه شه هوهت و ههوا و ئاره زوه، ته نانهت که متر ئومیدی

تهوبه کردنی لیده کریت، درهنگتر و گرانتیش تهوبه ده کات. ههه بویه ئه بیت زورتر خو پاریزی له کومه لئی

یه که میان بکریت تا کومه لئی دووه میان، ئه مهش به بی به کهم ته ماشا کردنی کومه لئی دووهه، چونکه دووه میشیان

به ری دی یه که میانه.

پینجهه: بیر له عاقیبهت و زهرهه و زیانی تاوانه کان بکهه وه:

چونکه ئه گهه مرؤف زانی تاوانه کان عاقیبه تیان خراپه و داهاتویان ره شه، سزاکه ی له بو سه دایه و

چاوه ری یه تی، وای لیده کات پیش هه موو شتیك واز له تاوان کردن بهینیت و تهوبه بکات له تاوانه کان.

تاوان و سهه ری پیچی زهرهه و زیانه کانیان زور زور گهوره یه، سزاکانی هه مه جوره، ئیتر چی له دنیا بیت یان له

دوارپوژ، له سههه ئاستی تاکه کان بیت یان له سههه کومه لگاگان، له وانه، زور به کورته:

^۴ رواه أحمد و الحاكم أبو داود والترمذي وحسنه و صححه الحاكم و الذهبي و النووي، وجود إسناده شعيب الأرنؤوط وحسنه

۱. مەحرۇم بوون لە زانستی شەرعی.
۲. مەحرۇم بوون لە رزق و پۆزی و کار و کەسابەت.
۳. نەمانی بەرەكەت. بەرەكەتی رزق و پۆزی، بەرەكەتی زانست، بەرەكەتی تەمەن.. هتد.
۴. بەر لەعنەتکەوتنی لە لایەن ئاژەلانەوہ.
۵. ئەو دلتەنگی و بی تاقەتیە ی کە سەر دلّی دادەگریت چ لە نیوان خوئی و خەلک بیت؟ یان لە نیوان خوئی و خوای مەزن.
۶. رەشبوونی دل.
۷. تاریکی دل.
۸. تەسکی و تەنگی دل.
۹. خەمباری دل.
۱۰. ئیش و نازاری دل.
۱۱. دلەپراوکی.
۱۲. گرانبوونی کار و بارەکان لەسەری.
۱۳. پەش هەلگەپانی دەم و چاو.
۱۴. مەحرۇم بوون لە تاعەت و عیبادەت، کە پینەچیت بەهۆی تاوانیکەوہ، دەیان کاری خیرت لە دەست بچیت، هەرۆک چۆن بەهۆی تاوانیکەوہ کار و کەسابەت و خیریکی زۆرت لە دەست دەردەچیت.
۱۵. تەمەن کورتی.
۱۶. کەم سەرکەوتن، کە مجار سەرکەوتو دەبیت لە کارو بارەکانیدا.
۱۷. گیرانەبونی دوعا.
۱۸. نەمانی بەخششی خوایی و ناز و نیعمەت.
۱۹. نقوم بون لە تورپیی خەشم و نیقمەت.
۲۰. لە شومی و غەری تاوان ئەوہیە: تاوانی تر بە دوای خویدا دینیت.
۲۱. کزبونەوہی چرای تەوبە.
۲۲. راھاتن لەسەر تاوانکردن.

سهرپيچي کهران. ئاوها هميشه له نيوان ئوميد و ترسدا بژي تا خوي پهروردگار له بههشتهکهي خوي بههرهمندت دهکات.

حهوتهم: خوت سهرقائکه به کاريکي سوودبهخش و له تهنيايي و دهست بهتالي دووربکوه:

چونکه نهفس تهگر سهرقالي نهکهي به گوپرايه ليهوه سهرقالت دهکات به سهرپيچيهوه.

بهتالي و بيکاري سهردهکيشي بو هه لدير و له پيلادان و مودمين (مدمين) بوون، ههروهها سهردهکيشي بو هاورپيه تي کردني خه لکانی بي که لک و خراب. هه ر له کونيشه وه وتراوه: کات وهکو شمشير وايه گر نه پيري ده تپريت.

ههشتهم: به گوپي ههواو ئاره زوت مه که:

هيج شتيک نيه به ئەندازهی ههوا و ئاره زوو مه ترسيان بو سهر مرؤف هه ييت.

به لي! هيج شتيک نيه به ئەندازهی ههوا و ئاره زوو مه ترسيان بو سهر مرؤف هه ييت. هه ربويه ده بينيت خوي پهروردگار ده فرمويت: ﴿أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوْنَهُ﴾ [الفرقان: ٤٣]، جا هه رکه سيک ده يه وي تهوبه يه کي نه صوح بکات، ده بيت خوي له شوينکه وتني ههوا و ئاره زو دارنيت، ته بيت پي به پي شوع ههنگا و بنيت. ته لين: بويه به ههوا و ئاره زو وتراوه ههوا، چونکه خاوه نه کهي ههوا ته داته نيو دوزه خه وه -خوا په نا بدات-.

نويه م: دوعا کردن:

ته مه شيان له به سودترين هوکاره کان و ئاسانترين ده رمانه کانه، دوعا کردن دوژمني به لا و موصيبه ته، به رهنگاري ده بيته وه، چاره سه ري ده کات، سوکي ده کاته وه، نايه يليت.

هه هميشه دوعا بکه خوي مه زن تهوبه يه کي نه صوح و ساغ و راسته قينه ت پي به خشي.

هه رچي په يامبه ره دوعاي کردوه خوا تهوبه ي لي قبول بکات، ته وه دووه گه وره ي په يامبه رانه ئيبراهيم عليه السلام ده فرمويت: ﴿رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ دُرِيِّنَا أُمَّةٌ مُسْلِمَةٌ لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾ [البقرة: ١٢٨]. ته وهش سهرداري هه موويان موحه مه ده صلى الله عليه وآله وسلم ده فرمويت: «رَبِّ اغْفِرْ لِي وَتُبْ عَلَيَّ إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ». به لكو زيکري سهرجه م بهنده سالحه کاني خوي مه زن بريتي بووه له: ﴿رَبَّنَا إِنَّا أَمْنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾ [آل عمران: ١٦].

به راستي هه قه له سه ر تهو که سه ي ته يه وي ت به راستي تهوبه بکات و بگه رپيته وه، دوعا زور بکات و زور پيارپيته وه که خوي تهوبه وه رگر لي خوش بيت و تهوبه کهي ليهو بگري ت، به دواي تهو کات و سات و حاله تانه دا بگه رپيت که ئوميدی وه لامدانه وه ي دوعاي تيا ده کريت.

ۋە كۆكۈرۈك دۇعا قىلىش، كاتى سەھەر، لە سۇجۇددا، لە نىۋان بانگ و قامەتدا و .. ھتد.

ئىبنۇلجەوزى دەلىت: «ئەي تاۋانبار! لەبەر دەرگاى غەففار راۋەستە، ئەو كاتەي ھەمۇوى نوستە، بە زىمانى پۈزۈشەۋە بىلەن ئەۋەي لە ھەستە، سەرت داخە، دۇعا لە دۇاى بىكە، دىۋى بىكە، قەيناكا، بىلەن: ئەي پەرۋەردگارەكەم! ئەي بىسەر و بىناى چۈن و ھاتنەكەم! لە ھەژارى و نەدارى زىاترم نىە پىي لە دەرگات دەم؟ تا دۇاى ناز و بەخشى تۆي پىي بىكەم؟ شەرمەزارى بەر دەرگاتم...».

دەيەم: ھەرۋەھا لەو شتەنەي تر كە يارمەتيدەرن بۇ تەۋبەكردن و گەرانەۋە:

ھىوا كورت بوون، يادى قىيامەت كىردن، تىنقىران لە قورئان، شەرم و ھەيا كىردن، بىر كىردنەۋە لە سۇدەكانى خراپەنەكردن، نەزەرنەكردن، ئاگادارى كىردن بىر و ھۆش و ختورە، چۈنكە سەرەتاي ھەرچى تاۋاننىك ھەيە ختورە و بىرلىك كىردنەۋە... لە گەل چەندىن ھۆكارى تر كە يارمەتيدەرن بۇ تەۋبە كىردن و بەردەوام بوون لە سەرى.

مەرجەكانى تەۋبەكردن

براي نازىز و خوشكى بەرپىزم ..

تەۋبەكردن كۆمەلنىك مەرجى ھەيە ئەيىت تىيدا بەدى بىت ۋە گەرنە ئەو تەۋبەكردنە بە گەرانەۋەي ھەقىقىي ھەژمار ناكىت، جا بۇ ئەۋەي تەۋبەكەت لى قىبول بىكىت سەرەتا ئەيىت ئەم سى و چوار مەرجەي تىدا بىت: يەكەم: يەكسەر وازبەينى لەو گوناھەي تەۋبەي لىدەكەي:

ھىچ كەسىك وا نەزانى تەۋبەي كىردە و تەۋبەكردنەكەي عەبىي نىە لە ھەمان كاتىشدا بەردەۋامە لە تاۋانكردن، بە دەم ئەللى: استغفرالله، دەستى ئەللى: نە ۋەللا!

بەلام ئەگەر ھاتوۋ تەۋبەي كىرد و بەراستى وازبەينا، سۇرىش بو لەسەر ئەۋەي جارىكى تر نە گەپتەۋە، ھۆكارەكانىشى گرتە بەر بۇ دوركەوتنەۋە، بەلام دۇاى ماۋەيەك دىسانەۋە گەراپەۋە بۇ ئەنجامدانەۋەي، ئايا تەۋبەكەي دروستە؟!

لىرەدا زانايان خىلافيان ھەيە، راي پەسەندىش لە مەسەلەكەدا ئەۋەيە: ئەگەر كەسىك تاۋاننىكى ئەنجامدا پاشان تەۋبەيەكى راستەقىنەي لىكرد، سۇرىش بو لەسەر ئەۋەي جارىكى تر نە گەپتەۋە، ھۆكارىشى گرتە بەر بۇ دوركەوتنەۋە... بەلام نەفس و شەيتان و ھەوا و ئارەزو زالبۇونە سەرى و جارىكى تر تاۋانەكەيان پىكردەۋە؛ ئەۋا تەۋبە پىشۋەكەي قىولە - إن شاء الله - و بەتال ناپىتەۋە، بەلام بۇ ئەم تاۋانەي كە تازە ئەنجامى داۋەتەۋە ئەيىت تەۋبەيەكى تازە بىكەتەۋە - ۋەك چۈن لەۋەۋپىش تەۋبەي كىرد -، ئىتر ئا بەۋ شىۋەيە كە دۇاى تاۋان گەراپەۋە،

° كە لە ھەستت داپە، لە ناخت داپە.

دیسانہوہ تہوبہ دہکاتہوہ، ئەمەش خالیکی گرنگه و ئاگاداریبه و دەستی پیوه بگره و له فیلی شەیتان به دوربکهوه.

دووهم: پەشیمان بوونەوہ لەو تاوانەئە لێت وەشاوہتەوہ و تەوبەت لێکردوہ:

بەرستی چاوەرپی تەوبە ناکری مەگەر له کهسیک پەشیمان بیته لەوہی ئەنجامی داوہ، دلتننگ بیته بەوہی لێی وەشاوہتەوہ، خەمباریته بەوہی نەفسی خەلەتاندی، شەیتان زەفەری پی بردوہ، شوینی ھەوا و ئارەزوی کەوتوہ.

ھەر بۆیە کہسیک کہ باسی تاوانە پێشوەکانی خۆی دہکات و فەخر و شانازی پیوہ دہکات بە تۆبەکار و پەشیمان لە قەلەم نادری، ھەر وەک پەيامبەر صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم ئەفەرموی: «النَّدْمُ تَوْبَةٌ»^٦ واتە: «پەشیمان بوونەوہ بریتیە لە تەوبەکردن». ھەر وەھا بە دایکە عایشە فەرمویەتی: «يَا عَائِشَةُ إِنَّ كُنْتَ أَلَمْتَ بِذَنْبٍ فَاسْتَغْفِرِي اللَّهَ وَتُوبِي إِلَيْهِ، فَإِنَّ التَّوْبَةَ مِنَ الذَّنْبِ النَّدْمُ وَالِاسْتِغْفَارُ»^٧. یانی: ئەئە عایشە ئەگەر تاوانیکت توش ھاتوہ، داوای لێخۆشبون بکه لە خوا و تەوبە بکه و بگەرپیوہ بۆلای، چونکہ تەوبەکردن لە تاوان ئەوہیە: پەشیمان بیتهوہ و داوای لێخۆشبون بکهی.

خوشک و برای سەنگینم..

خوای مەزن پیی خۆشە پەشیمانی و زەلیلی لە بەندەکەیدا ببینیته، ھەر بۆیە کہ تەوبەبەک دہکەیت پەشیمان بەرەوہ و دان بە ھەلەئە خۆتدا بنی و بلی:

پەروردگار! ئەوہی لێم وەشایەوہ لەبەر ئەوہ نەبوو ھەقی تۆ بەکەم بزائم، یان ئینکاری ئاگاداربوونی تۆ بکەم، یان بەلێنەکانت بەکەم بزائم..

پەروردگار! تۆش زانتری، ئەوہم لێوہشایەوہ نەفس و شەیتان و ھەوا و ئارەزو زالبون بەسەرمدا، و بە تەمای لێخۆشبونی تۆ، بە ھیوای بەخشینی تۆ، بە گومانی خیر بردن بە تۆ، بە ئومیدی فەزل و کەرەمی تۆ، بە تەمای فراوانی نەرمونیانی و رەحمەتی تۆ، نەفسم بە گەورەیی رەحمەتی تۆ فریوی دام، جوانی ستی تۆ بەسەرمدا، لەگەڵ ئەمانەشدا نەزانی خۆم یارمەتیدام بۆ ئەنجامدانی، بەلام ئیستا دہزائم ھەلەم، ھیچ رێگایەکیشم نیە پەنای بۆ ببەم جگە لە تۆ نەبیته..

ئەئە خوایە! زولمەم لە نەفسی خۆم کرد لێم خۆش بە..

^٦ رواه حمد وابن ماجه والحاكم وصححه، وحسنه شعيب الأرنؤوط وصححه الألباني، من حديث عبدالله بن مسعود.

^٧ رواه البخاري ومسلم، وهذا لفظ: أحمد والبيهقي.

سییهه: سور بوون لهسهه نه گهرا نهوه بو تهو تاوانه:

تهوبه ی کهسیک قبول نیه کاتیک تهوبه بکات، نیه تی دووباره گهرا نهوی هه بیته ته گهه بوی بلویته، به لکو ته گهه تهیهویته تهوبه که ی راسته قینه بیته و خوا لئی وهی بگریته: سه ره تا پیویسته یه کسهه دهسته بهرداری تاوان کردن ببی، پاشان په شیمان بیته وه له وهی نه نجامی داوه، ههروهه ها بریار بدات له داها توودا نه گهه ریته وه بو تاوان کردن و سوریش بیته لهسهه تهه بریاره ی.

چوارهه: گهرا ندنه وهی مافه کان «المظالم» بو خاوه کانیاان:

تهو سی مه رجی پیشو پیویسته له هه موو تهوبه کردنی کدا هه بن، به لام ته میان له کاتیکدا ده بیته ته گهه ها توو تاوانه که په یوه ندی به مافی ئاده میزاده کانه وه هه بوو، -ته گهه تهیهویته تهوبه که ی راست و قبول بیته - ته وه پیویسته لهسهه ی مافه کانیاان بو بگهه ریته وه، له بهر فه رموده که ی ته بو هورهیره که له سه حیچی بوخاریدا ها توو، ته لی: په یامبهه ی خوا صلی الله علیه وآله وسلم فه رمویه تی:

«مَنْ كَانَتْ عِنْدَهُ مَظْلَمَةٌ لِأَخِيهِ فَلْيَتَحَلَّلْهُ مِنْهَا فَإِنَّهُ لَيْسَ تَمَّ دِينَارٌ وَلَا دِرْهَمٌ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُؤْخَذَ لِأَخِيهِ مِنْ حَسَنَاتِهِ بِقَدْرِ مَظْلَمَتِهِ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ حَسَنَاتٌ أُخِذَ مِنْ سَيِّئَاتِهِ فطُرِحَتْ عَلَيْهِ».

واته: «هه ره کهسیک زولمی له کهسیک کردوه و مافی لهسهه ره، گیانی بیته یان مادی ..، با ته مپو گهه ردن نازایی لی بکات پیش ته وهی رپوژیک بیته نه دینار و نه دیرههه سوودی پی ناگهیه نیته، جا ته گهه لهو رپوژدها کرده وهی چاکی هه بیته لیته ده بریته به ته ندازه ی مافی خاوهن مافه که، خو ته گهه ریش چا که ی نه بیته له کرده وه خراپه کانی کابرای خاوهن ماف هه لده گه ریته و ده دریته به کول سته مکاره که دا».

جگه لهه مه رجانه هه ندیک مه رجی تر هه ن که ته بیته له تهوبه کردنه که دا هه بیته، لهوانه:

أ- ساغ و بیخهوش بوون بو خوی پاک و بی عهیب:

بهو پییه ی که هوکاری تهوبه کردنه که خوشویستن و به گهوره راگرتنی خوا و به تاما بوونی پاداشت و ترسان له سزای خوی گهوره بیته. هه ربویه ده بینیت خوی پاک و بی په له ده فه رموی ﴿إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ [النساء: ۱۴۶].

واته: - شوینی تهو مونافیقانه خواری خواره وهی دوزه خه - ته نهها تهوانه یان نه بیته که: تهوبه ی راسته قینه یان کرد و رپابازیان گوپی به ئیخلاص و کار و کرده وه یان چا کرد و بو خوا سولحیاان به روکesh و به هه ناو، دینداریان له بو خوا ساغ و بیخهوش کرده وه، ئا تهوانه له گهه ل ئیمانداراندا ده بن.

به کورتی: ته بیته مه به ستت ته نهها و ته نهها خوی پایه بهرز بیته و هیچ مه به ستیکی ترت نه بیته له تهوبه کردنه که، بو نمونه:

وازهینانه که ی له تاوانکردن، له بهر تهوه نه بیټ که توانای تهنجامدانی نه ماوه، یان توانی تهوه ی نه ماوه جاریکی دی بگه ریټه وه، یان له ترسی قسه ی خه لک وزابه یټیت.

بهو که سه ناوتریت تهوبه کار که له بهر سومعه تی وازی له تاوانکردن هیناوه، یان ته گهر بهرده وام بیټ له سه ر تهو تاوانه خاوه ن کاره که یان سه رۆک دائیره که له کاره که ی دوری ده خاته وه.

بهو که سه ناوتریت تهوبه کار که له بهر تهوه ی بو ته ندروستی خراپه، یان ته گهر بهرده وام بیټ لاوازی ده کات، هیزه که ی جارانی نامینیت، بو نمونه: که سیك واز له زیناکردن بینیت له بهر تهوه ی توشی نه خوشیه کوشنده کان نه بیټ، یان ته گهر بهرده وام بیټ لاشه و زاکیره ی لاواز ده کات.

ههروه ها بهو که سه ناوتری توبه کار که وازی له عاره ق خواردنه وه، یان قومار، یان کاره خراپه کانی تر هینا بیټ، له بهر تهوه ی تیفلاس بووه و پارهی پی نه ماوه.

ههروه ها بهو که سه ناوتریت توبه کار که توانای تاوانکردنی نه ماوه له بهر هوکاریک که له ژیر دهسه لاتی ته مدا نیه، وه کو درۆزینک لال بیټ، یان زیناکاریک توانای جوتبونی نه مینیت، یان دزیک به هو ی روداویکه وه دهسته کانی له دست بدات و ئیتر نه توانیت دزی بکات.

جا ته وانه ی له بهر تهو حاله تانه و هاوشیوه کانی واز له تاوانکردن دینن، هه میسه حه زیان له تهنجامدانی تهو تاوانانه یه، ته گهریش بو یان بلویت تهنجامی ده دن، که بو شیان ده ست نادات داخی بو ده خون، ته مه نای کردنی ده که ن. خوای مه زنیش بیده سه لاتی تاواته خوازی، وه ک بکه ری کاره که حساب کردوه.

ته وه تا په یامبه ری خوا صلی الله علیه وآله وسلم ده فرمویت: - وه ک له حه دیسه که ی ته بو که بشه ی ته نماری هاتوه :-

«إِنَّمَا الدُّنْيَا لِأَرْبَعَةِ نَفَرٍ، عَبْدٍ رَزَقَهُ اللَّهُ مَالًا وَعِلْمًا، فَهُوَ يَتَّقِي فِيهِ رَبَّهُ، وَيَصِلُ فِيهِ رَحْمَهُ، وَيَعْلَمُ اللَّهُ فِيهِ حَقًّا، فَهَذَا بِأَفْضَلِ الْمَنَازِلِ، وَعَبْدٍ رَزَقَهُ اللَّهُ عِلْمًا، وَلَمْ يَرْزُقْهُ مَالًا، فَهُوَ صَادِقُ النِّيَّةِ، يَقُولُ: لَوْ أَنَّ لِي مَالًا لَعَمِلْتُ بِعَمَلِ فُلَانٍ، فَهُوَ بِنَيْتِهِ فَأَجْرُهُمَا سَوَاءٌ، وَعَبْدٍ رَزَقَهُ اللَّهُ مَالًا، وَلَمْ يَرْزُقْهُ عِلْمًا، فَهُوَ يَخْبِطُ فِي مَالِهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ، لَا يَتَّقِي فِيهِ رَبَّهُ، وَلَا يَصِلُ فِيهِ رَحْمَهُ، وَلَا يَعْلَمُ اللَّهُ فِيهِ حَقًّا، فَهَذَا بِأَخْبَثِ الْمَنَازِلِ، وَعَبْدٍ لَمْ يَرْزُقْهُ اللَّهُ مَالًا وَلَا عِلْمًا، فَهُوَ يَقُولُ: لَوْ أَنَّ لِي مَالًا لَعَمِلْتُ فِيهِ بِعَمَلِ فُلَانٍ، فَهُوَ بِنَيْتِهِ فَوِزْرُهُمَا سَوَاءٌ»^٨.

واته: «حالی ته هلی دوینا وه کو حالی تهو چوار که سه وایه، که سیك خوای بالاده ست مال و زانستی پی به خشیه وه، تهویش بروات ته قوای خوای پی بکا و سیله ی رحمی پی بگه یه نیټ و ره چاوی مافه کانی خوای پیبکات، تا ته مه یان بهر زترین پله و مه نزیله تی هه یه.

^٨ رواه أحمد والترمذي وقال: هَذَا حَدِيثٌ حَسَنٌ صَحِيحٌ، وَحَسَنُهُ شُعَيْبُ الأَرْنَؤُوطُ وَصَحَّحَهُ الأَبَانِي.

ههروهه که سیك خوی مهزن زانستیکی پی به خشیوه، مالی پی نه به خشیوه، به لام نیه تی پاکه؛ ئەللی: ئەگەر پارهم هه بوايه وه کو فلان که سم ده کرد، جا به پی نیه ته که ی پاداشت ده دریتته وه، له ئەجریشدا وه کو یه وان.

ههروهه که سیك خوی مهزن مال و سامانی پی به خشیوه، زانستی پی نه به خشیوه، ئەروا به هه وهس و ههوا و ئاره زوی خوی و به بی عیلم ده به خشیته وه، نه له خوا ده ترسی له و پارهییه که له لایه تی، نه سیله ی رهحم به هوییه وه ده گه یه نیته، نه ره چاوی مافه کانی خواش ده کات تییدا، جا تا ئەمه له خراپترین مه نزیله ت و پله دایه .

ههروهه که سیك خوی مهزن نه مالی پی به خشیوه نه زانست، جا ئەللی: ئەگەر پارهم هه بوايه وه ک فلان که سم ده کرد، ئەمیش به نیه تی خوی له گه لیدا ده کریت، و له تاوانیشدا وه کو یه وان».

سو دیک:

ئهم فەرموده یه گه وره یی و گرنگی زانستمان بو ده رده خات، ده بی نی له هه ر چوار حاله ته که دا هۆکاره که عیلمه، که چاکه به هۆی عیلمه وه یه که خراپه به هۆی نه بونی عیلمی شه رعیه وه یه:

که سی یه که میان: مال و زانستی پی به خشیوه ..

که سی دو وه م: زانستی پی به خشیوه، مالی پی نه به خشیوه.

که سی سییه م: مالی پی به خشیوه، زانستی پی نه به خشیوه.

که سی چواره میان: نه زانستی پی به خشیوه نه مال.

ب- ههروهه داننان به تاوانندا:

چونکه مومکین نیه مرؤف تهوبه بکا له شتیك و به تاوانی نه زانیته، هه ربوییه ئەبیته دان به هه له ی خۆیدا بنیته.

ههروهه که له فەرموده که ی عایشه دا هاتوه له سه حیجی بوخاری، په یامبه ری خوا صلی الله علیه وآله وسلم پیی فەرموه: «يا عَائِشَةُ اِنْ كُنْتَ اَلْمَمْتِ بِذَنْبٍ فَاسْتَغْفِرِي اللّٰهَ وَتُوبِي اِلَيْهِ فَاِنَّ الْعَبْدَ اِذَا اعْتَرَفَ بِذَنْبِهِ ثُمَّ تَابَ، تَابَ اللّٰهُ عَلَيْهِ» . یانی: ئەی عایشه ئەگەر تاوانیکت توش هاتوه، داوای لیخۆشبون بکه له خوا و تهوبه بکه لای، چونکه ئەگەر به نده دان به تاوانه که ی خۆیدا بینیت و پاشان تهوبه بکات و بگه ریتته وه، خوی گه وره تهوبه که ی لیوه رده گریت.

ج- ئەبیته تهوبه که له کاتی کدا بیته قبول بکریت:

که بریتیه له پیش سه ره مه رگ و پیش هه لهاتنی خۆر له خۆرئاواوه.

ئەمەش لە ھەدیسە کە ی ئیبن عومەر دا ھاتو، پەيامبەری خوۆشەویستمان صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دەفەر مویت: «إِنَّ اللَّهَ يَقْبَلُ تَوْبَةَ الْعَبْدِ مَا لَمْ يُغْرَغِرْ»^۹. واتە: بەراستی خوا تەوبە ی بەندەکانی قبوڵ دەکات، ھەتا پێش سەر دەمەرگ.

ھەر و ھا لە صەحیحی موسلیمدا ھاتو لە ھەدیسە کە ی ئەبو موسای ئەشعەری، پەيامبەری خوا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دەفەر مویت: «إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَسْطُرُ يَدَهُ بِاللَّيْلِ لِيَتُوبَ مُسِيءُ النَّهَارِ وَيَسْطُرُ يَدَهُ بِالنَّهَارِ لِيَتُوبَ مُسِيءُ اللَّيْلِ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا»^{۱۰}. واتە: بەراستی پەروردگاری پایە بەرز، بەشەو دەستی رادەخات بۆ ئەوێ تاوانکارانی رۆژ تەوبە ی لا بکەن، و بە رۆژ دەستی رادەخات بۆ ئەوێ تاوانکارانی شەو تەوبە ی لا بکەن، ھەتا ئەو کاتە ی خۆر لە خۆر ئاواو ھەل دیت.

نیشانەکانی قبول بوونی تەوبە

برای خوۆشەویستم .. خوشکی بەرێزم

چەند نیشانە یە ک ھە یە ئاماژە ن بۆ ئەوێ کە تەوبە کە ت قبول بوو و گەر ئانەو ھە یە ک ی راست و پاکت ئەنجام داو، لەوانە:

یە کەم: تەوبە کار پاش تەوبە کردنە کە ی باشتر بی ت وە ک لە پێش تەوبە کردنە کە ی:

ئەمەش ھەموو کەسیک ھەستی پێدە کات، و بەخۆی دەزانیت، کە ئیستا باشتر وە ک لە پێشتری یان نا، خۆ ئەگەر باشتر بوو ئەوا سوپاس و ستایشی خوی مەزن بکات کە سەرکەوتوی کردووت و تەوبە کە ی لێوەرگرتووت، با بشپار پێتەو بە لکو خوی مەزن بەردەوامی بکات، چونکە لە تەوبە گرنگتر بەردەوامبوو. خۆ ئەگەریش وا نەبوو ئەوا با لۆمە ی خۆی بکات و ھیممە تیک بکات بۆ زیاتر بەرەو پێشەو رۆشتن، چونکە ئاماژە ی خراپن بۆ ناراستی تەوبە کردنە کە .

دوو ھم: ئەبی ت بەردەوام ترسی لێنە بریت:

لەوێ کە جارێکی تر بگەر پێتەو بۆ تاوانکردن، لەوێ کە خوی مەزن تۆلە ی ئەو تاوانانە ی پێشوی لیبکاتەو، لە ..

ئەبی ت بە بەردەوامی بترسی ت و ئەمەن ئەبی ت لە خەشم و قینی خوی مەزن - پەنا بە خوا، لە خەشم و قینی خوا - ، چونکە مرۆفی ژیر لە سزای پەروردگاری بی تاگا نابیت، ئەمەش حالێتە تا ئەو دەمە ی فریشتە کان پێی دەلین: ﴿أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشُرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ﴾ [فصلت: ۳۰]. مەترسین و ھیچ غەم و پەژارە یە کتان ئەبی ت، مژدە ی ئەو بە ھەشتانە تان لیبیت کە بە لێنتان پێدە درا. ئیتر ئا لەوێ ترس و بیم و غەم و پەژارە کە ی نامی نیت.

^۹ رواه أحمد وابن حبان والترمذي وحسنه وصححه النووي وحسنه الالباني.

سییهه: ئه بیته دواى تهوبه کردنیش به گهوره تهماشای تاوانانه کانی بکات:

به لئی، ئه بیته به گهوره تهماشای تاوانه کانی بکات، چ ئهوانه ی که تهنجامی داوه و تهوبه ی لیئکرده، چ ئهوانه ی که نهفسی و شهیتان و ههوا و ئاره زوی داواى لیئده کهن تهنجامی بدات . . .

ئین مهسعود - رهزای خوی لیبته - ئه فهرموی: «إِنَّ الْمُؤْمِنَ يَرَى ذُنُوبَهُ كَأَنَّهُ قَاعِدٌ تَحْتَ جَبَلٍ يَخَافُ أَنْ يَقَعَ عَلَيْهِ، وَإِنَّ الْفَاجِرَ يَرَى ذُنُوبَهُ كَذُبَابٍ مَرَّ عَلَى أَنْفِهِ فَقَالَ بِهِ هَكَذَا». واته: باوهردار تاوانه کانی وهکو کیویک دهبینی بهسهه سههروهه بیته، دهترسی داکهویته به سههریدا، به لآم خراپه کار و دهغه تاوانه کانی به میسولهیهه دهبینی، به لای لوتی تبهیهه ریته، ئه ویش به دهستی ئاوهایه کی لیبکات، به فریته.

ههندیک له سههلهف - رهجهه تی خویان لیبته - فهرمویانه: «لَا تَنْظُرْ إِلَى صِغَرِ الْمَعْصِيَةِ وَلَكِنْ انْظُرْ إِلَى مَنْ عَصَيْتَ». واته: تهماشای بچوکی تاوانه که مه که، به لکو تهماشای گهوره یی ئه و خوی به که که تاوانه که ته ئاست تهنجامداوه. ههروهه ئه نهسه کوری مالیک رهزای خوی لیبته، ئه فهرموی: «بهراستی ئیوه ههندیک شت ده کهن له تاله موو باریکتره له پیش چاوتان، به لآم ئیمه له سههرده می په یامبهه ری خوادا صلی الله علیه وآله وسلم ئا ئه و جوهره کارانه مان به تاوانه له ناوبه ره کان دهزانی».

ئه وه ئه نهسه یه کیکه له سههه یه کان، هاوه لئی په یامبهه ری خوی به، به تابعیه به پرزه کان ئاوها ئه لیت، له کاتی که دا په یامبهه ری خوا صلی الله علیه وآله وسلم خوی شایه تی چاکه ی بو ئه و سههرده مه پاکه داوه ههروهه له سههه یه یه بوخاری و موسلیمدا هاتوه له سههه یه که ی عه بدوللای کوری مهسعود و عیمه رانی کوری حوصه یه و ئه بو هوره یه، که وا په یامبهه ری صلی الله علیه وآله وسلم فهرمویه تی: «خَيْرُ أُمَّتِي قَرْنِي ثُمَّ الَّذِينَ يُلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يُلُونَهُمْ»، واته: «باشترینی ئومه ته که م ئه م خه لکانه ی سههرده می منن پاشان ئهوانه ی دواى ئه وان دین، پاشان ئهوانه ی دواى ئه وان دین».

ئه گهر ئه نهسه رهزای خوی لیبته به و سههرده مه پاکه وا بلیت، باشه ئه گهر ئه مرۆی موسلمانان ببهینت چی ئه فهرموی. خوی مهزن پیچه سپا و دامه زراومان بکات له سهه رهه ق.

چوارهه: ئه بیته تهوبه کردن، تۆبه کار دلشکاو و ملکه چ و ببهیز بکات به رانه به به پهروهه دگاره که ی:

هیچ شتی که له وه خو شه ویستتر نیه له لای خوا که بهنده به دلشکاوی و لاوازی و ملکه چیه وه بگه ریته وه لای، به دلکی تهه و پاراو به زیکری خوا، به بی خۆپه سهندی و له خۆبایی بوون، به بی حه ز کردن له ستایش، به بی به که م ته ماشا کردنی خه لک به هوئی تاوان و سههه یه یه یه وه.

ئا ئه مهش هه قیقه تی تهوبه کردنه، ئه وهنده دهترسی له سههه رنجامی خراپی ئه و کاره ی لئی وه شاهه ته وه وه خته دلئی دهه ده چیته، جا هه ره کهس له دونیا نه ترسی و دلئی نه شکیت بو ئهوانه ی لئی وه شاهه ته وه، له ئاخیره تدا ده بیته

بترسی و دلی بشکیتتهوه، چونکه دل هه ر ئه بیته بشکیتتهوه جا یا له دونیا به یا له ئاخیرهت، ئیتر هه رکه سیک ته مهی له خو نه بیینی با تهوبه کهی تۆمه تبار بکات و ههوللی راستکردنه وهی بدات.

هه ربۆیه په یامبه ری خوا صلی الله علیه وآله وسلم ده فهرمویت -ههروه که له سه حیجی موسلیمدا له حه دیسه کهی ته بو هورهیره هاتوه-: «أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ». واته: «نزیکتین ساتی بهنده له خوی مه زنه وه تهو کاته به که سوجه ده بات، هه ربۆیه زۆر دوعا بکهن، زۆر بیارینه وه». چونکه لهوکاته دا بهنده شه ریفترین و بهرینترین شوینی لاشه ی که سه ریته تی ئاوها که چی کردوه و داینواندوه بۆ پهروه ردگار هه کهی، له سه ر زهوی داناوه، تهو زهوی هه که ته م پی له سه ر داد نه یته، که له وه په ری زه لیلی دایه، هه ربۆیه له بهر زه لیلیه کهی خوی مه زن دوعای گیرا ده کات -خوی بیسه ر و بینا دوعای ئیمه و ئیوه ش بکا گیرا-.

چهند خو شه به وه په ری زه لیلی و ملکه چی و دلشکاو به وه بلیی:

«أَسْأَلُكَ بِعِزِّكَ وَذُلِّي إِلَّا رَحْمَتِي، أَسْأَلُكَ بِقُوَّتِكَ وَضَعْفِي، وَبِغِنَاكَ عَنِّي وَفَقْرِي إِلَيْكَ. هَذِهِ نَاصِيَتِي الْكَاذِبَةِ الْخَاطِئَةِ بَيْنَ يَدَيْكَ، عَيْدِكَ سِوَايَ كَثِيرٍ وَلَيْسَ لِي سَيِّدٌ سِوَاكَ. لَا مَلْجَأَ وَلَا مَنَاجِيَ مِنْكَ إِلَّا إِلَيْكَ. أَسْأَلُكَ مَسْأَلَةَ الْمَسَاكِينِ. وَأَبْتَهَلُ إِلَيْكَ ابْتِهَالِ الْخَاضِعِ الدَّلِيلِ. وَأَدْعُوكَ دُعَاءَ الْخَائِفِ الضَّرِيرِ، سُؤَالَ مَنْ خَضَعَتْ لَكَ رَقَبَتَهُ، وَرَغِمَ لَكَ أَنْفُهُ، وَقَاضَتْ لَكَ عَيْنَاهُ، وَذَلَّ لَكَ قَلْبُهُ».

پهروه ردگار! لیت ده پاریمه وه به ده سه لاتداری خو ته و بیده سه لاتی خو م، لیت ده پاریمه وه به به هیزی خو ته و لاوازی خو م، لیت ده پاریمه وه به به بی نیازی تۆ به من و نیازمه ندی من به تۆ، به هه ژاری من و دهوله مه ندی تۆ. تهو نیو چاوانه درۆزنه هه له کاره کهی منه له بهر دهستی تۆدا، بهنده ی جگه له منت زۆره، به لام من جگه له تۆ شک نابهم، هیچ په ناگه و هه شارگه به کم نیه مه گه ر هه ر بۆلای تۆ نه بیته ته ی پهروه ردگار، لیت ده پاریمه وه به پارانه وه ی هه ژاران..

پینجه م: ته بیته ئاگاداری ته ندامه کانی لاشه ی بیته:

ته بیته ئاگاداری زمانی بی؛ له درۆکردن و غه بیته و فیتنه یی و وتی و قسه ی زیاده و قسه هینان و قسه بردن. ته بیته سه رقالی بکات به زیکر و قورئان خویندن و قسه ی خیر و فه رمان به چاکه و ریگریکردن له خراپه.

ههروه ها ئاگاداری سنگی بیته، هه رچی حه لاله ته وه بخوات. ئاگاداری چاوه کانی بیته ته ماشای حه رامی پینه کات. ئاگاداری گوپی بیته ته وه ی حه رامه گوپی بۆ نه گریت، وه کو درۆکردن و غه بیته تکردن و گو رانی و موسیقا ..

ههروه ها ئاگاداری دهسته کانی بیته له بۆ شتی حه رام درۆزیان نه کات. ئاگاداری هه ردوو پیته بیته و به ره و حه رام پیته نه روات.

له هه مووی گرنگتر: ئاگاداری دلی بیټ، له ریا و رق و بوغز و حسودی و غهش و دهغله و خوشویستنی دوژمنانی خوا و رق لیبوونی دوستانی خوا و .. هتد به دووری بگریټ.

چونکه دل پادشایه و ئەندامه کانیش سهربازی ئەو پاشهیهن، سهربازه کان به پیتی رینمایی ئەو پادشایه ههلسوکهوت دهکهن، هه ربویه په لاماری عهرشی پاشایهتی بده و خۆت به سهربازه کانهوه سهرقال مهکه، چاککردنی پادشاکه بیگومان چاککبونی سهربازه کانی له گه لدايه.

ئاگاداری سهرجه م عیباده ته کانی بیټ، پاک و ساغ و بیخهوشی بکا به تنها بو خوی مهزن، دوور کهوټه وه له ریا بازی و ناوپهیدا کردن.

ئاگاد اریه! تهوبه کردن کمت دوامه م

و ته سوئی تی دا مکه

(سوف)، واته: دوا جار، پاشان، ئینجا، پاش وهخت، دوا ی ئەوه، .. هتد، لیره شدا واته: دوا خستنی تهوبه بو کات و ساتیکی تر.

خوشکی به ریزم .. برای خوشه ویستم

مه لی: دوا جار تهوبه دهکه م (سوف اتوب)، بیگومان کهس نازانی که ی ته جله لی دی و چهند له ته مه نی ماوه.

ئه وه ی جیی داخه خه لکانیک ده بینین «دوایی» بو تهوبه کردن ئەکهن و ئەلین: ئیستا کاتی تهوبه کردن نیه.

وازیینن با هه ندیک چیژ له دنیا وه ربگرین

هه ر که به سالدا چووین خۆمان تهوبه دهکهن، خۆ قاییله چی ئەکهن؟! دوا جار هه ر تهوبه ئەکهن، بهس جاری وهختی نیه.

جاری با فلانه شت بکه م، پاشان نوټژ دهکه م!؟

با فلانه شه هاده به دهست بینم پاشان رۆژوو دهگرم!؟

با ناجح بیم پاشان ئەوه دهکه م!؟

با زانکو یان په یانگا تهواو بکه م، یان با شو بکه م، پاشان سه رپۆش دهده م و ده بم به موحه ججه به یه کی چاک!؟^{۱۰}

^{۱۰} لیره دا تیبینیه کی زۆر گرنگ هه یه له سه ر مه فهومی حیجاب، به لگو له راستیدا پیوستی به کتیبیکی تاییهت هه یه تا به دوور و درټژی باسی لیوه بکری.

جا چەندىش ھەز دەكەم كە ھەموو ئوممەتى موحەممەد صلى الله عليه وآله وسلم گويىيان لەم وتەيە ببوايە، بە تايبەت مللەتە ئازىزەكەى خۇم، ھەرچۈن بىت لىرەدا پىشت بەخو لەچەند دىرېكدا دەيگوشىرەم و ەرزى خزمەتتانى دەكەم:

سەرەتا ئەبىت ئەۋە بزائىن ئافرەتان لە شەرەدا بە دوو شت خۇيان دادەپۇشن، يەكەم: بە خىمار ئەمەش بۇ داپۇشىنى سەر و سنگيان بە تەۋاوتى. دوۋەمىيان: -كە بۇ باقى لاشەيانە- بە جىباب يا ھەر شتىكى تر مواصفتى جىبابى تىدا بىت.

موحەججەبەش بەۋە دەوترى كە پۇشتە و داپۇشراۋ بىت لە ئاست بەرانبەرە نامەحرەمەكانىدا، ھەرۋەك خۋاى كاربەجى فرمان دەكات بە ئافرەتانى موسلمان جىبەجى بىكەن.

حىجاب خۇى وشىيەكى ەھرەبىيە: واتە: پەردە، داپۇشىن..

لە شەرەشىدا ۋەك لە واتا زمانەوانىيەكەۋە بۇمان دەردەكەۋىت، حىجاب برىتيە لە:

شاردنەۋە و داپۇشىنى جوانى لاشە لە لايەن ئافرەتانەۋە لە ئاست نامەحرەمەكانى خۇيان. ((جگە لە دەم و چاۋ و ھەردوو دەست نەبىت - ئەگەرچى راي پەسەند ئەۋەيە: دەست و دەم وچاۋ پىۋىستە داپۇشراۋ بىت)).

جا ورد بەرۋە، خوشكى ئەزىزم.. نەم وت: شاردنەۋەى موى قزى بە تەنھا، ئەگەرەش جار و بار ھەندىكىشى بەدەر كەوت قەيناكا، نا.. و نەوتراۋە.

كەۋابو ھەر ئافرەتتىك لەچكىكى دا بەسەردا ئەۋە مەرج نىيە مەجەبە بى. پەتتۆلىكى تەسكى لە پىكردوۋە و پارچە پەروپەكىشى ھەروا داۋە بەسەرىدا، ئەمە بە ھىچ شىۋەيەك پىي ناوترى موحەججەبە، شتى واش لە شەرەتەكانى خوادا جى جالە نەبوۋە و نايىت و جىي نايىتەۋە.

يان لەچكىك دەدات بەسەردا و تەنورەيەكى تەسكى لە پىكردوۋە يان قەمىسىكى تەسك يان..

ئاخر يەكىك لە مەرجەكانى حىجاب ئەۋەيە ئەبىت ھەموو لاشە داپۇشىت -كە كوتومت عاباى كوردەۋارىيە- نەتان بىستوۋە دوژمنان ھەر لە كۆنەۋە كە دركيان بە پۇشتەيى عابا كەوتنە دژايەتى كردنى و ويستويان نەمىنى و شىعەرىشان لەسەر وتوۋە:..باۋى عابا نەماۋە.. جلى كوردى زۇر جوانە شوپرە و پەسەند كراۋە..

تەماشاي شەيتانكەن بەناۋى شوپرى و پۇشتەيى و جلى نەتەۋەيىيەۋە، ئەيەۋى عاباى كوردەۋارى لە بەرى داىكان و خوشكانمان دارپن لە كاتىكدا ئەۋىش ھەر جلىكى كوردى رەسەنە.

بەلام ئەفسوس ﴿وَلَقَدْ صَدَقَ عَلَيْهِمْ إِلَٰهٌ ظَنَّهُ، فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾. ھەرۋەھا يەكىكى تر لە مەرجەكانى

حىجاب ئەۋەيە ئەبىت تەسك نەبىت. ھەرۋەھا تەشبيھى يەھود و نەساراكانىش نەبىت. ھەرۋەھا تەشبيھى پىاۋان نەبىت.

ھەرۋەيە حىجاب ((سەرپۇش)) ئەبىت بەناۋى خۇيەۋە بىت، سەر بە تەۋاوتى داپۇشىت لەگەل تەۋاۋى سنگدا، ئەمەش لە زمانى ەھرەبىدا ((خىمارى)) پىدەگوترى، واتە داپۇشىن، بە عارەقىش بۇيە دەوترى ((خەمر))، چونكە عەقل دادەپۇشى و لە ھۇشى خۇى نايىلى. ئەگەرەش خۋا ويستى ھەبوۋ لە جىگاي خۇى زياتر باسى لىۋە دەكرى. والله تعالى أعلم وهو الموفق.

با شوو بکهه یان با ژن بهینم پاشان ئاوا ده کهه ..!؟

به لآم چهنده هاماان بینی پیش تهوهی هیچ له مانه تهواو بکات کۆچیان کرد، کۆچی هانده ران نالیم.. نا به خوا.. کۆچی ههتا ههتایی ته لیم - په نا به خوا-، ئیستاش له ژیر خاکن و ناویشیان هه ر نه ما. به راستی ته مانه فیل و ته له کهه شهیتانن و فرت و فیلی تهه دونیا فانیهیه.

جا شهیتان دیت وه عدی نه مریتی به ئنسان ده دات، کهچی تهوهشی به دهست نیه. بویه دهستپیشخه ری بکهه، دهست پیشخه ری.. وریا بن وریا.. له بی ئاگایی، له دواخستنی تهوبه، له هیوا درێژی، چونکه به راستی ته گهر هیوا درێژی نه بویه هه رگیز هه رامۆشکردن و پشت گوێخستن نه ده ما.

هه ر بویه برا ته زیزه کهه .. خوشکه به شه رمه کهه

خیراکه له بو تهوبه کردن، ئاگاداری دواخستنی تهوبه کردن به، چونکه تهوه خوی بو خوی تاوانیکه و پیویستی به تهوبه کردنه.

هه ر بویه دهستبه جی تهوبه بکهه، پیش هاتنی تهجه له کههت، پیش تهوهی هه رچی هیوا و ئاوات ههیه هه موی بهرپه تهوه و نه مینیت، تهوبه بکهه، په شیمانی بکیشه، بگه ریوه.

ئاخر تو نازانی کهه دواوژته؟! کهه دوا هه ناسه ته؟! کهه دوا شه وته؟! کهه دوا قسه ته؟! کهه دوا چوته؟! کهه دوا هاتته؟!!

بگه ریوه پیش تهوهی تاریکی با له به سه ر دلله کهه تدا بکیشه، وای لیبی چلک و ژهنگی تاوان دایپوشی، وای لیبیت سرپه وهش قبول نه کات، بگه ریوه پیش تهوهی نه خوشی یان مردن هیرش به رنه سه رت، تهو کاته ده رفه تی تهوبه کردنیشت نه مینیت.

فردو مخرجو بهستی خوا و به سرد و امی ناز و نعيمتم کانی! ﴿مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ﴾

هه ندیک رۆچوون له تاوان و سه ریچیدا، کاتیکیش له سه ره نجامه کهه ئامۆژگاری ده کهیت و بیداری ده کهیتهوه، ته لی:

ئه ی خو چیمان کردوو؟! خه لکانیک بو به ئاشکرا تاوان ده کهه به رانه به به خوا، خوا چاک ده یانینیت؟! ته سلنه زهوی هه موی پر بووه له تاوانی تهوان، کهچی له خو شگوزه رانیدا ده ژین چ خو شگوزه رانیه کیش!؟

به لآم ته مانه له بهریان رۆیشتوتهوه، که خوا دونیا ته به خشیته تهوهی خوشی تهوی و تهوهشی خوشی ناوی، به لآم ئاخیرهت ته نها به که سیك ده به خشیته که خوشی بویت.

خو ته گهریش بینیت که سیک سهریچی خوا ده کات، خوی کار به جیش پیی ده به خشی و بو زیاده کات، بزانه ته وه نیستدراجی خوییه «پله پله په له کیش کردنیی» بو زیاتر تاوانکردن و روچون تیایدا، به لام ههرکه لیانی گرت و عقوبه و سزای دان، تهوکات به هیچ شیوه یه که له دهستی دهرناچن.

په یامبهری خوا صلی الله علیه وآله وسلم ده فهرمویت:

«إِذَا رَأَيْتَ اللَّهَ يُعْطِي الْعَبْدَ مِنَ الدُّنْيَا عَلَى مَعْاصِيهِ مَا يُحِبُّ فَإِنَّمَا هُوَ اسْتِدْرَاجٌ ثُمَّ تَلَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ:

﴿فَلَمَّا سَأُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَعْتَهُ فَاذًا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾ فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾﴾» [الأنعام: ٤٤].

واته: «ته گهر بینیت، خوا له دنیا دا ته وه ده به خشیته بهنده یه که و بهنده که ش دلی پیخوش ده بییت، سهرباری ته وه ش ههر سهریچی ده کات، ته وه بزانه نیستدراجه به ره به ره کیش کردنه بو زیاتر تاوانکردن و روچون تیایدا، پاشان په یامبهری شیرین صلی الله علیه وآله وسلم ته وه فهرمایشته ی په روه ردگاری خوینده وه: «جا کاتیک ته وه بهرنامه و ریبازه ی یادیان خرابه وه فهراموش کرد، دهر وازه کانی هه موو شتی کمان بو کردنه وه له جوانی دنیا و مالی دنیا زورمان پی به خشین، تا کاتیک دلخوش بوون به وه ی پیمان به خشرا، له نا کاو لیانمانگرتن و سزایانماندا، نیتر ته وانیش بی ئومید و سهرگهردان بوون، پاشان ته وه گه له ی سته میان کرد دوا براو و بنبرکران، و سوپاس و ستایشیش ههر بو خوی خاوهن جیهانه کانه».

^{١١} رواه أحمد والطبرانی وحسنه العراقي وشيعة الأرناؤوط، وصححه الألباني.

چىرۈكى ئەھمەدى تۈبەكار

باسى چىرۈكى كۆن ناكەين، بۇ ئەۋەدى كەس نەلى:

ئەۋە سەردەمى رسول اللہ بوە - صلى الله عليه وسلم -.

ئەۋە سەردەمى صەحابە بوە - رەزاي خويان لىبىت -.

ئەۋە سەردەمى پىياچاكان بوە رەھمەتى خويان لىبىت.

باسى سەردەمى خۇمان دەكەين:

شىخىك^{۱۲} كە خەلكى ۋىلاتى غەربىستانە، بۇ ھەندى كار و بارى خۆى سەفەر دەكات بۇ يەككىك لەو ۋىلاتانەى دەۋرۋبەرى خۆيان، دۋاى تەۋابونى كارەكانى كە رۆژىك دەخايەنىت، بە مەبەستى گەرانەۋە بەرەو فرۆكەخانە دەكەۋىتتە رى، لەبەر ئەۋەدى سەفەرەكەى زۆر ماندۋى كردو، پشويەك دەدات لە ناو مزگەوتى فرۆكەخانەكەدا، ئەلى: خەوتم و ئاگام نەبوو تا نزيك نوپۇزى نيوەرپۇ لە گريانى گەنجىكدا بەخەبەر ھاتم كە خەرىكى نوپۇز كوردن بو، تەمەنى لەسەروى بىستەۋە ولەخوار سىەۋە بو، بە كولى دەگريا، وەكو گريانى ئافرەتىك بە پيش چاۋىەۋە مېردەكەى لە دەست بچىت، وەكو دايكىك بە پيش چاۋىەۋە جگەر گۆشەكەى تيا بچىت، ھاتە پيشەۋە و بىدارى كردمەۋە، ووتى: تۆ خەوت لىدەكەۋى؟! دەتوانى بچەۋى؟! وتم: بەلى، وتى: بەلام من خەوم لىناكەۋى، ناتوانم بچەوم، ناتوانم تامى خەو بچەزم. منىش وتم: خىرە، با نوپۇزەكەمان بكەين پاشان پىكەۋە قسە دەكەين ﴿لِقَضِيَّ اللّٰهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا﴾، ئەلى: كە نوپۇزمان تەۋاۋا كرد، وتى: من خەلكى «رياز»م^{۱۳}، لەخىزانىكى دەۋلەمەندم، خۇشگوزەرانم، حەزمان لە ھەرچى بىت دەيكەين، حەزم كرد لە ژيانى رۆژانە و ئەو ژيانەى كە عادەتتە و ھەمو رۆژىك دۋبارە دەبىتتەۋە بىزار بوم، حەزم كرد جەۋىك بگورم، سەفەرم كرد بۇ ئەم ۋىلاتەى كە ئىستا من و تۆ لە فرۆكەخانەكەى دانىشتۋىن، لەگەل ھەندى برادەرى خراب سەفەرم كرد، مەبەستىشم ئەۋە نەبو توشى داۋىن پىسى بىم، بەلكو تەنھا بۇ رابواردن وبەسەر بردنى كاتىكى خۇش بو، بەلام برادەرە خراپەكانى دەۋرى دەگرن، وازيان لىنەھىنا لەم شوپىن بۇ ئەو شوپىنى خراب، ھەتا بەرە بەرە لە پيشەكەىكانى زىنا نزيكىان كردەۋە، لەگەل ئافرەت و كىژۋلەى جوان داياننا، تا ئەۋەبو لەگەل يەككىكىان تەنھا كەوت و پاش قسەى خۇش كردن و يارى كردن، توشى فاحىشە ھات، و ھەرچى شەھوتى ھەبوو بەتالى كرد، گەرمى تاوان بەر لاشەى كەوت، وەكو قامچى لە دللى دەدا، لە پشتى دەدا، ئاگر بەربو لە گيانى، ھاۋارى كرد: چۈن ئەم كارەم كرد؟ چۈن ئەۋ پەرژىنەم شكاند؟ من ئىتر مەحروم دەم لە خۆرىەكانى بەھەشت! دەستى كرد بە گريان و بەرەو دەشت كەوتە رى، تەماشاشا دەكات ئەۋە يەككىكە لەو خراپەكارانە لە دەۋەۋە ۋەستاۋە، وتى: بۇ دەگرىت؟ وتم: ئەزانى چىمكرد من زىنام كرد، من زىنام

^{۱۲} مەبەستم لە شىخ لەم كىتبەدا مامۇستاي مزگەوتە، ئەو كەسەيە كە زانايە يان شارەزاي شەرىعى ھەيە، نەك ئەۋەدى كە لە ۋىلاتى خۇماندا پىيان دەللىن شىخ، مەبەستم جۆرى يەكەمە نەك دۋەم.

^{۱۳} پايتەختى غەربىستانە.

کرد!! تهو خراپه کاره پئی ووت: ها بگره تهوه پهرداخیکی مهیه بیخوره وه هه موو شتیکت له بیر دهچی!!! دهلی و تم: هه ر وازم لینا هینن له خوړیه کان بی بهشتان کردم، ته تانه وی له مهی به هه شتیش مه حرومم بکهه. پاکي بو تهو خواهیه دلّه کان ده گورپیت! توژیک پیش ئیستا زیناکار بو، ئیستا ده گری وپه شیمانیه.

پاشان تهو خراپه کاره چی پیده لئی؟ پئی دهلی: «گویی مه ده ری خوا غفور و رحیمه. به لام له بیرى چوو که «شدید العقاب» یشه. ته لئى: زور گریا و وتی: خوگه پاره که میان بردایه، نهک دین و ئیمانیه که میان بشکاندایه. له و کاته وه خهوم لینا که وئی، دلته نگم چاو به گریان، ئیسراحه تم لیبراهه.

ته لئى: منیش و تم: ئایه تیکت بو ده خوینمه وه وگویی بگره به لکو سودت پیبگه یه نیت، والله هیچ ئایه تیکت له قورئان نابینم ئومید دارتر بیت، پر هیواتر بیت لهو ئایه تهی که خواى میهره بان ده فهرموی: ﴿قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾ واته: «تهی تهو به ندانه که ره چون له گونا هو تاوان، بی ئومید مه بن له ره حه تی خوا، خوا ره حه تی فراوانه»، ته لئى: وتی: خوا له هه موو که سیک خو ش ته بی له من نه بی، من زینام کردووه، ده زانی زینا چیه؟ تو قهت له ته مه نتا زینات کردووه؟! و تم: نه والله له ته مه ندا زینام نه کردووه، وتی: دهی بویه نازانی نار هه تی زینا چیه؟! ته لئى: له م کاته دا بوین و له فرۆکه خانه که وه و ترا: فرۆکه که ده که ویتته ری، منیش ناو نیشانه که می لیوهر گرت، مالئاوایم لی کرد و له دلی خو م و تم: دو سی رۆژیکه و له بیرى ده چی، ته لئى پاش ماوه یه کی که م له گه یشتنه وه م بو شوینی خو م، ته له فونیکم بو هات ته ماشا ده که م ته وه، و وتی: حه ز ته که م بتبینم، ته وه بو مه و عیدی کمان دانا و یه کترمان بینی، هه ر که چاوی پی م که وت با وه شی پی مدا کرد و ده ستی کرد به گریان، وتی: والله لهو رۆژه وه به ئیسراحه ت نه خه و تو م، خه و له چاوم ناکه وئی به که می نه بی ت! چی بلیم به خوا لهو رۆژه ی که پرسیارم لی ده کات: زینات کرد؟ بلیم: به لئى خواهیه به م پیبانه ی خو م رۆیشتم بو زینا کردن؟! و تم: خوا ره حه تی فراوانه. وتی: نه هاتوم بو سهر دانی کردنت، هاتوم بو مالئاوایی لی کردنت، نا تبینمه وه له به هه شت نه بی ت ته گه ر خوا ره حه ی پی کردم، و تم: خیر بو کوی ده رۆی؟ وتی: ده مه وی خو م راده ستی دادگا بکه م ودان به تاوانه که مدا به یتم، تا حه ددی خوا م له سه ر جیبه چی بکری، و تم: له خوا بترسه! تهی تو نازانی حه ددی زیناکه ر به رد باران کردنه تا مردن، ستری خو ت و خیزانه که ت بکه، تو خیزانداری، ستری ها ورپیکانت بکه، وتی: که سیان له ئاگری دۆزه خ رزگارم ناکه ن! ته لئى: که بینیم زور سوره وپاشگه ز نابیتته وه، و تم: باشه به لینیکت لیوهر ده گرم، وتی: به س نه لئى خو ت مه ده به ده ستته وه، و تم: ته وه نالیم، پی م وت: ده ستم به ری و گفتم پی بده، ته رۆین سهر دانی فلا ن زانا ده که یین، که یه کی که له زانا پایه به رز و خوا ناسه کان، تهو هه رچی وت به قسه ی ده که یین، ته گه ر وتی: خو ت بده به ده ستته وه، به ده ستی خو م ده ته به م ته سلیمت ده که م، ته گه ریش وتی: نابی خو ت ته سلیم بکه ی پیویسته به قسه ی بکه ی، وتی: باشه رازیم.

ته لئى: که چوم سهر دانی تهو زانا به ریزه م کرد وباسه که م بو گپراهه وه، وتی: با خو ی ته سلیم نه کات، هه روه ها پئی و تم: تهو گه نجه بی زاری کردوم ته وه نده ته له فونى بو کردوم، پی م وتوه: خو ت ته سلیم مه که و له نیوان خو ت و

خوادا تهوبه و داواي ليخوشبون بکهه، پهروهردگار له تاوانهکان خوش دهبي. تهلي: وتي بو تهونده نازاري تهو زانايهت داوه؟ وتي: ويستم رازي بکهه و خوم لهو نازار و نارپههتيهي دل رزگار بکهه. تهلي: لهو قسانهي که تهو گهغجه به زاناکهي وتبو: تهي ماموستا له خوا بترسه، له قيامهتدا يهخهت دهگرم تهليم پهروهردگار و ويستم خوم بدهم به دهستهوه ته ماموستايه نهيهيشت، ماموستاکهش وتي: تههه تهويه که پيي دهگههوه به خوا، فهتواشم بو نهداوي به عيلمهوه نهبيت.

تهلي: پاشان پيي وتم: من مالئاواييت ليدهکهه، وتم: بو کوي؟ وتي: بو حج تهروم - جا تهوکاته نزیکي حج بو-، داوام ليکرد له گهل نيমেدا حج بکات، وتي: نا، جا من وامزاني هاوسهفهری تری ههيه و تهيهويت له گهل تهواندا پروات، تهلي: روپيشتين بو حج، دووهم روژي جهژن بوو له دورهه بينيم، بانگم کرد: «تهحمد، تهحمد» - جا ناوي تهحمد بو-، تهلي: ناوري دايهوه وکه مني بيني روي وهرگيپا و رايکرد، وتم: سبحان الله! تو بليي تهحمد له بهر چي وايکرد، چي دلي گوړي بي له ناست من؟! وتم: بهشکو گهپامهوه له «رياز» بينيم لپي دهپرسم، که گهراينهوه بينيم و پيم وت: تهحمد تهوه بو بانگم ليکردي خوت ليونکردم، وتي: حهزم کرد به تنها بم، به تنها حهجم کرد لهسهر پيي خوم هه مو شهعيره کانم تهنجامداوه، بهلکو خوا بميني به پي له ميناهوه دهروم بو عهرفه، يان دهروم بو موزدهليفه، يان بو رهمي جهمهرات، بهلکو خوا بميني و بهزهيي پيمدا بيتهوه، وتم: تهي که بانگم ليکردي راتکرد؟ وتي: سهرقالي استغفار کردن بوم، سهرقالي داواي ليخوشبون کردن بوم لهو تاوانهي کردبوم. له حهجهکهيدا جاريک دهيو: دهترسم به هوئي شومي تاوانهکههوه خوي گهوره لهوانهي دهروبهريشم خوش نهوي، جاروباريش دهيو: بهلکو خوا بههوي تهه نوپوکهه و خواناس و تهسبحات کارانهوه ليم خوش بييت جا پيم وت: بو نايهي له گهلماندا له کوړ و دهرسهکان تاماده بييت، له گهل تهو ماموستايانه دانيشيت و له زانستي شهرعي سود وهربرگري، وتي: نهخيتر، نيوه پاکن و من پيس و زيناکارم، نامهوي نيوهش پيس بکهه به زيناکهي خوم.

تهماشه بکهه چون ملکهچ و زهليل بووه، کاتيک تاوان کهسيک توشي ملکهچي و زهليلي دهکات، زور له عابديک باشتره که به هوئي عيبادهتهکهيهوه توشي فيز و لوت بهرزي بييت، نوزهي گرياني توبهکاران خوشتره له تهسبيحاتي عابيداني خو بهگهورهزانان.

تهلي: تهه توبهکاره داوي حهجکردنه کهي زياتر مولهتهزيم بو دينهوه و تهنانهت قورثاني له بهر کرد و روژ نه روژيکيش به روژو دهبو.

تهلي: پهيوهندي نيوانمان توند وتول بو، سهرداني يهکترمان دهکرد و هاتوچوي يهکترمان دهکرد و بهردهوام بوين له دهرسهکان، که تهو ماويه ماموستا باسي ژياننامهي پياوچاکاني دهکرد، لهو چيروکانهي که ماموستا له مهجليسهکهدا باسي دهکرد، چيروکي رهبيعي کوړي خوسهيم «الرَّبِيعُ بْنُ خُثَيْمٍ» بو، تهو گهغجهي که تههني سي سالي تينهپهپرانده، خواناس، ديندار، رو له مزگهوت، له خوا ترس، بهلام تهو شوينههي نهوي تيدابوو کومهليک

خوانه ناس و خراپه کار و مونافیقی تیدا بو - وه کو چۆن له هه مو شوینیك هه مو رو له خوايهك هه نديك له و خه لکه خراپه ی هه ر به ر ده كه ویت فمستقل و مستكشر-، جا وتیان: با پیلانیك بۆ له خسته بردنی ره بیع دابنیین، وتیان: جا چی بکههین؟ وتیان: ته چین بۆلای «غانیه» - كه ئافره تیك بوو ته وه نده جوان بو پییان دهوت غانیه، غانیه ش واته: پیویستی به خو جوان کردنه وه نیه ته وه نده جوانه-، جا رویشتن بۆ لای و وتیان: ته وه هه زار دینار بۆ تو، له سه ر چی؟ به س به مه رجی ره بیع ماچیكت بکات، ته گه ر ماچیکی کردی ته وه هه زار دینار بۆ تو!! ته ویش وتی: دوو هه زار بۆ ئیوه ته گه ر كه مترین شتم له گه ل بکات. ته لئى: رویشت خو ی بۆ ئاماده کرد و کاتیکی گونجاوی بۆ دیاریکرد و چوه به رده می ره بیع و خو ی پیشانی ره بیعدا و هه موو جله کانی له به ر خو ی لادا، به لام ره بیع یوسف - علیه السلام- ئاسا كه وتی: ﴿قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ﴾ «په نا به الله، ته ی چی بلیم به په روه ردگارم كه ریزی لیناوم، چۆن ده ست ده به م بۆ حه رامکراوه کانی»^{١٤}، به ئافره ته که ی وت و هاواری کرد به سه رییدا: له خوا ناترسی؟! چی ده که ی ته گه ر ئیستا لاشته گه ر بیت و ته و جوانیه ی که هه ته بروات؟! چی ده لئیی ته گه ر ملک الموت دابه زیت و په تی ژیانت بیچرینیت، ته ی چی ته لئى که نه کیر و مونکه ر پرسیاریان لیت کرد؟! هه ر ته وه نده ی وت ئافره ته که ده ستی کرد به هاوار کردن و وتی: «حسبی حسبی» به سمه به سمه، ته وه بو په شیمان بویه وه و ده ستی کرد به عیباده تکردنی خوا، تا وای لیها ت ناوئا به «عبادة الكوفة» «خوا په رسته که ی کوفه»، ته و فاجر و فاسیقانه وتیان: به راستی ره بیع ته ویشی لیخراپکردین و ته ویشی لیتی کداین!!

ته لئى: که ته حمه د که گوپی له م چیرۆکه بوو ده ستی کرد به گریان و وتی ره بیع ده روۆن بۆلای و وه لامیان ناداته وه، به لام من به پیی خو م ده روۆم بۆ لایان، ته و به رده می لیده گرن و ده لئى: نه خیر، به لام من به پیی خو م ده روۆم بۆ زینا کردن، ته لئى: به گریان و دلشکاوی و دلته نگیه وه مه جلیسه که ی به جیه یشت.

ته لئى: جار یکیان یه کیك له زانایانم بینی باسی چیرۆکی ته حمه دم بۆ کرد، که چه ند ملکه چ و هه میشه خه ریکی قورئان و خویندن و روژو گرتنه، وتی: به لکو ته و زینا کردنه ی بیته هوی چونه به هه شتی، وا ده زانم هه نديك ثابته بۆ ته و کوره زور گونجاوه و له سه ر ته و جیه جی ده بیته، خوا سبحانه و تعالی ده فه رموی: ﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا * يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا * إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا * وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا﴾ په روه ردگار باسی سیفاتی عباد الرحمن ده کات، سیفاتی به نده کانی خو ی، جا له و سیفاتانه یان ته وه یه: هاوار له غه یره خوا ناکه ن، نه فس نا کوژن به ناهه ق و حورمه تی نه فس را ده گرن، زیناش ناکه ن، هه رکه سیکیش ته وه بکات ده خریته ناو دۆزه خه وه به هه تا هه تایی به سه ر شو ر تییدا ده مینیته وه، مه گه ر که سیك که تهوبه بکات، وئیمان به یینیت و کار و کرده وی چاک ته نجام بدات، ئا ته وانه خوا سبحانه و تعالی چیان بۆ ده کات؟ ته ماشای به زه یی و

^{١٤} ته مه له سه ر ته و ته فسیره ی که «رب» لیرده: مه به ست پیی الله یه، و تراویشه مه به ست پیی عزیزی میسه ره، هه ردوکیشیان هه لده گریت مانا که ی والله اعلم.

میهره بانى رب العالمین بکهه: «خراپه کانیان بۆ ده گۆریت به چاکه»، زیناکه ی بۆ ده گۆریت به چاکه؟ به لئى، دهیگوریت به چاکه.

ئه لئى ههر که بیستم سهیرم لیتهات، وتم: چون تا ئیستا لهم نایه ته بهی ناگابوم؟! ئه لئى: راسته وخۆ چوم بۆ مالیان، بۆ کۆشکه جوانه که ی مال باوکی ته حمده، پییان وتم: ته حمده له مال نیه و له مزگه وتدایه، رۆیشتم ته ماشا ده کهه، گهر دنکه چانه خهریکی خویندنه وه ی قورئانه، وتم: مژده یه کم پییه بۆت، وتی: چیه؟ وتم: ﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ﴾ ئه لئى که گه یشتمه تهه نایه ته ئه لئى به چه قۆ دات له جهرگی، بهرده وام بوم له خویندنه وه ﴿وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا * يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا * إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ ههرکه ته واوم کرد خۆی بۆم فریدا و باوه شی پییدا کرد وسهری ماچ کردم، وتی: والله هه مو قورئانم له بهره، ئه لئى تا ئیستا تهه نایه تهه نه بیینیوه، به راستی ده رگایه کی گه ورده ی هیوات بۆ کردم وه، به لکو به هۆی تهه نایه ته وه خوا به زه یی پییدا بیته وه و لیم خۆش بیته.

ئه لئى کاتی نوێزی مه غریب هاتو، هاتن نوێز دابهستن ئیمامی مزگه وته که نه هاتبو، بانگ خوینده که ته حمده ی خسته پیشه وه، ئه لئى: الله اکبری کرد و سوره تی فاتیحای خویند و دهستی کرد به خویندنی ﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا * يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا * إِلَّا مَنْ تَابَ﴾ که گه یشتهه ﴿إِلَّا مَنْ تَابَ﴾ ته وه ندده گریا نه ی توانی نایه ته که ته واو بکات و رۆیشتهه رکوع، که بۆ رکاتی دووهم هه ستایه وه دیسانه وه تهه نایه ته ی خویندنه وه، که گه یشتهه ﴿إِلَّا مَنْ تَابَ﴾ دیسانه وه ته وه ندده گریا نه ی توانی نایه ته که ته واو بکات و رۆیشتهه رکوع و نوێزه که ی ته واو کرد، ئه لئى له سهر تهه حالته مهینه وه تا وه کو رۆژیک له رۆژان هات، رۆژی هه یینی له پشوی به هاردا، سالی ۱۴۰۹ کۆچی^۱، راسته وخۆ پاش نوێزی عیسا ته له فۆنیکم بۆ هات، وتی: من باوکی ته حمده ی هاو ریتیم، کاریکی زه رورم پیته و خیرا وه ره بۆلام، ئه لئى: خیرا که و تمه ری و ترسام شتیکی رویدا بیته، که گه یشتهه ی کۆشکه که ی مالی باوکی ته ماشا، ده کهه باوکی له بهر ده رگا را وه ستاوه و چاوه رپیمه، وتم: چی بوه، وتی: هاو رپیکهت داوی لیبوردنت لیده کات، مالئاوایی لیده کات بۆ ئاخیرت، مه غریبی ته مپۆ گه راپیه وه لای پهروه ردگاری، پاشان باوکی دهستی کرد به گریان، پاشان رۆیشتهه مال وه، و بر دمییه ژوریکه وه ته ماشا ده کهه ته مه ته حمده هه لیان ژاندوه و بان چاویان داوه، بان چاویم لادا، والله نورم بینى نور، نور له نیو چاوانی ده باری له جوانی و دره وشاوه یی، زۆر له وه و پیش جوانتر بو، ئه لئى: باوکی وتی توخوا تهه کوردهم چی کردبو؟ بۆ لهم سه فهرده ی هاته وه تهه کورده توشی تهه حالته بوو؟ ئه لئى: منیش به لئیندا بو باسی لای هیچ که سیکی نه گپرمه وه، جا وتم: خۆشه ویستیکی له دهستدا بوو، هه رواش بوو، چونکه تهه ئیمان عه زیزه ی له دهستدا بوو، ئه لئى: خیزانه که ی وتی والله لهو رۆژه وه که لهو سه فهرده ی هاتۆته وه هه رگیز به ئیسراحت نه خه وتوو.

^۱ واته: سالی ۱۹۸۹-۱۹۹۰

